Akbaba

Tarih — Siz yapmaya utanmadınız, ben yazmaya utanıyorum !

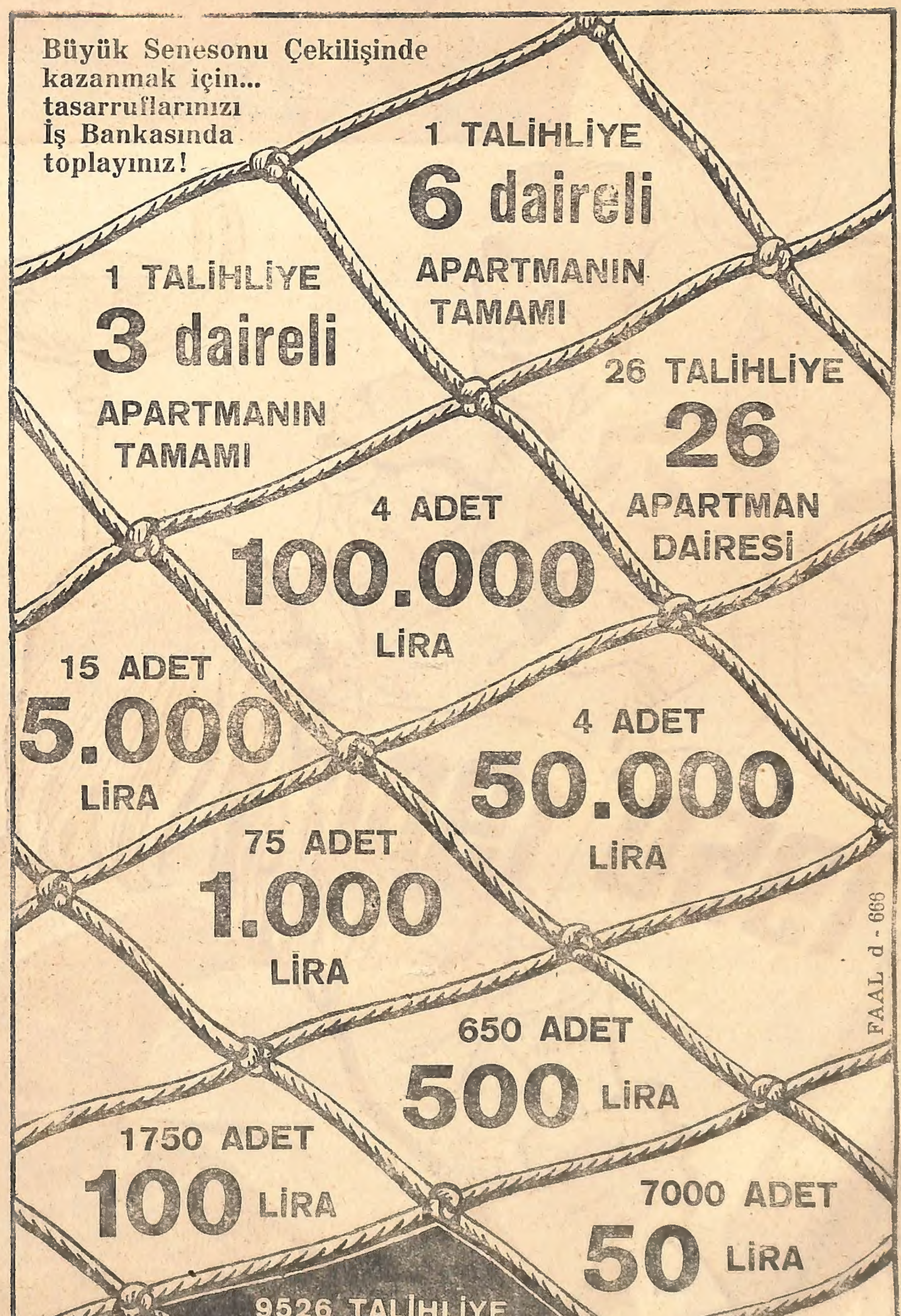

Büyük Senesonu Çekilişinde
kazanmak için...
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız!
1 TALİHLİYE
6 daireli
APARTMANIN
TAMAMI
1 TALİHLİYE
3 daireli
APARTMANIN
TAMAMI
26 TALİHLİYE
26
APARTMAN
DAİRESİ
4 ADET
100.000
LİRA
15 ADET
5.000
LİRA
4 ADET
50.000
LİRA
75 ADET
1.000
LİRA
650 ADET
500 LİRA
1750 ADET
100 LİRA
7000 ADET
50 LİRA
9526 TALİHLİYE
3 MİLYON
Çekiliş tarihi:
30 Aralık
her 200 liraya
1 kur'a numarası
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti
FAAL d - 666

SAYI : 450 C. : 18 27 EKİM 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Menderes'in Karşısında!..

YİNE içimize şark doldu. Yine damarlarımızda şark dolaşıyor. Yine tepeden tırnağa şark olduk!

Şark, doğu değildir. Şark, yağlı bir dalkavuk suratında kuru bir sportmen eli saklamışcasına, Ş nin bütün şakırtısiyle şark'tır.

İnsanoğlu başına şapka giymekle şarklılıktan kurtulmaz. Soldan sağa yazmakla batılı olmaz. Ha bir baloda danś etmişiz, ha bir tekkede zikretmisiz. Şarklının kafasındaki düşünce bile duygudur, hem de bir şarklı duygu!

Menderes'in Yassıada fotoğrafları karşısında, kat kat yılların altına gömdüğümüz bu sünepe duygu bir daha ıslak kirpiklerini kıpırdaştırarak uyandı.

Başkalarını değil, en başta kendimi ayıplayarak, kendimi suçlayarak başlıyayım: Ben de onlardan biriyim!

Bakıyorum: Yüksek Adalet Divanı huzurunda oturan o değil, onun iskeleti: Bir ölünün burnu ancak bu kadar kısılır ve bu kadar uzar. Bir ölünün dudakları ancak bu kadar kansız, bu kadar belirsiz bir eski yara çizgisi olur.. Karsınızda oturan Menderes değil, esvaplarıdır. İçi bosalmıs, vücutsuz esvapları!

Damarlarımdan bir sızı geçiyor, ağlamamamı güç tutuyorum.

Yalnız ben mi böyleyim?.. Yazar, çizer, Yassıada'dan kim geldiyse hepsi bu merhamet nöbetini geçirmis: Aziz Nesin'den Yalçın Çetin'e kadar..

Dedim ya, sarklıyız. Kafa tasımızdaki beyin bile bir sarklı kalbi!

Ama sonra?... Ama gözler çevreye alıstıkca, ama suclar perde perde açıldıkca, içimizde de bir gizli safak ağarmağa, aklın ufuklarında da sabah olmaya baslıyor... Düsünüyorsunuz: Bu beyaz mendili tutan ince el miydi o kara cübbelilere sallanan kaba yumruk?... Bu etsiz ve kemiksiz adam, bu deri parçası mıydı Kızılay'da genclerle yaka paça boğusan serdengecti?... Bu bes aydır konusamamaktan şikâyetçi dilsiz miydi dokuz subayı ölüm cenderesinde inleten zebani?.. Bir parmak isareti bir mahalleyi yok ediyordu bu adamın!.. Bir mahalleyi mi dedim?.. Yok canım, bir eli Selânik'te Atatürk'ün doğduğu evi bombalarken öbür eli bastanbasa bütün İstanbul'u yakıyor, yıkıyor, yağma ediyordu!

Kimine Dahiliyeyi, kimine Hariciyeyi, kimine Maliyeyi emanet ettiği Vekiller, onun gözünde bir herzevekil bile değildiler. Politika edebiyatımıza, Yüksek Adalet Divanının tutanaklariyle giren «hımbıl» sadece Polatkan'a yakıştırdığı iltifattır.

Şimdi karşımızda oturuyor: Beş yüze yakın düşüğün en bitkini, en ürkeği, en uslusu, en terbiyelisi o. Arkasındaki sanığın nefesi ensesine değse, belki de bir çığlık atmadan düşüp bayılacak!

İçimdeki akılsız merhamet birdenbire hiddet oluyor, nefret oluyor. Evliya Çelebi'nin «Yarı yakasından, yarı sakalından» diye anlattığı öfkeli bir atılışla onu yarı yakasından, yarı kravatından yakalayıp sarsmak istiyorum:

— Bre zibidi!... Söyle!... Niye bu hale geldin?... Niye bu duruma düştün?... Niye insanlıktan böylesine çıktın?...

Seni kim sevmedi? Kim tutmadı? Kim başarın için çalışmadı ki?

Babıâli'nin sayılı kalemleri bir yana şu Hazret-i Eyyub'u kıskandıracak sabır adamı İnönü, on yıl, sana doğru yolu göstermedi mi?... Yalnız onu dinleseydin, düşsen düşsen, gelecek Mecliste şerefli bir muhalifler gurupunun başına düşerdin!.. Her gittiğin yerde alkışlar yine seni kanatlandırır, umutlar yine senin peşinden koşardı!

Kendisine sabıkalı Başbakan dedirtmeğe razı oldu da sâbık Başbakan dedirtmeğe razı olmadı bu adam!...

Küçük adamın büyük adam olması budur!

Acımak mı?... Güzel merhamet! Kutsal merhamet! Sen böyle bir batağa düşemezsin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

29 Nisanda bir bacağını kaybeden Hüseyin Onur, Yassıadada şeref misafiri oldu. (Gazeteler)

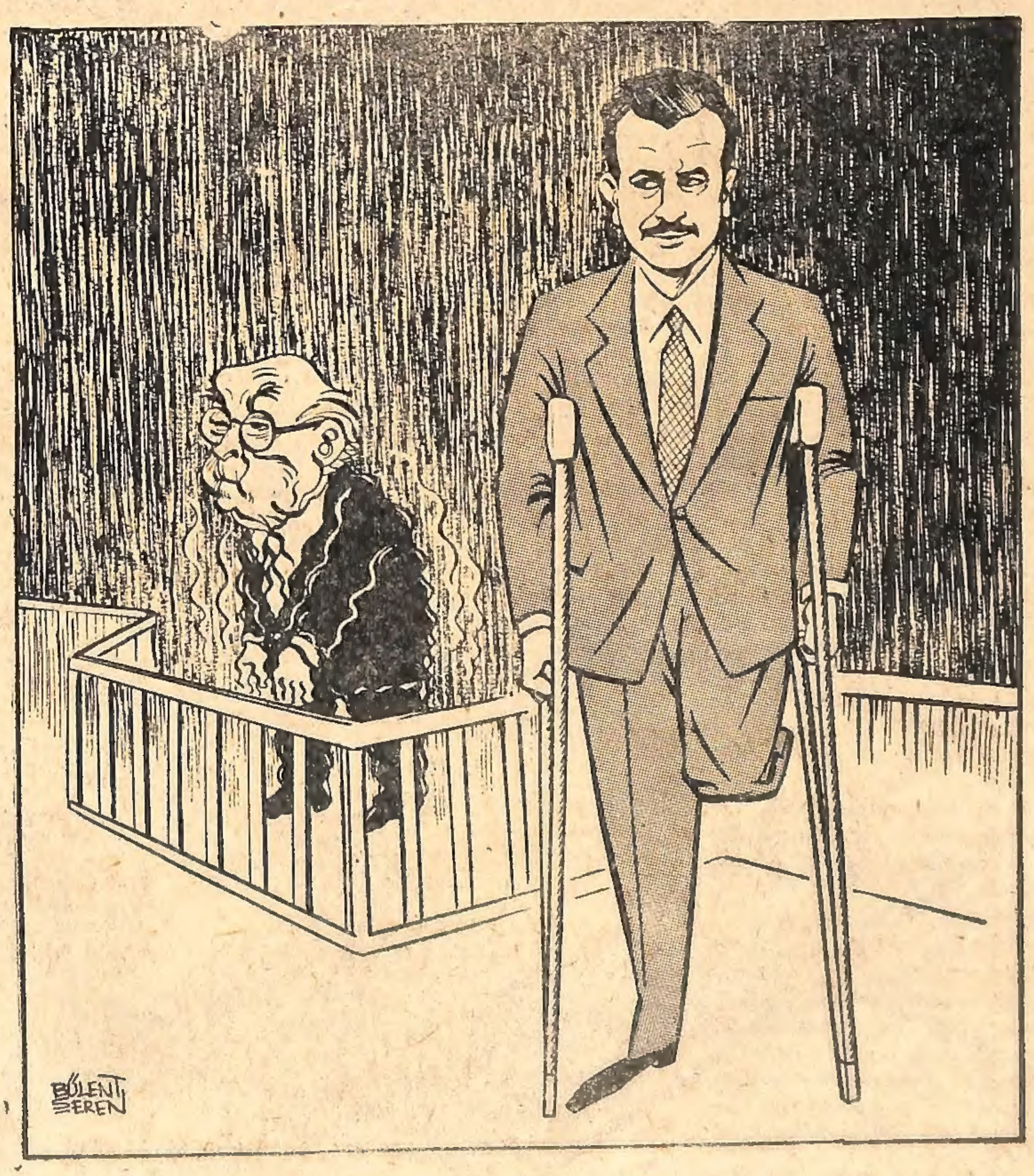

Hüseyin Onur — Ayakta duramıyor!

Yassıada notları:

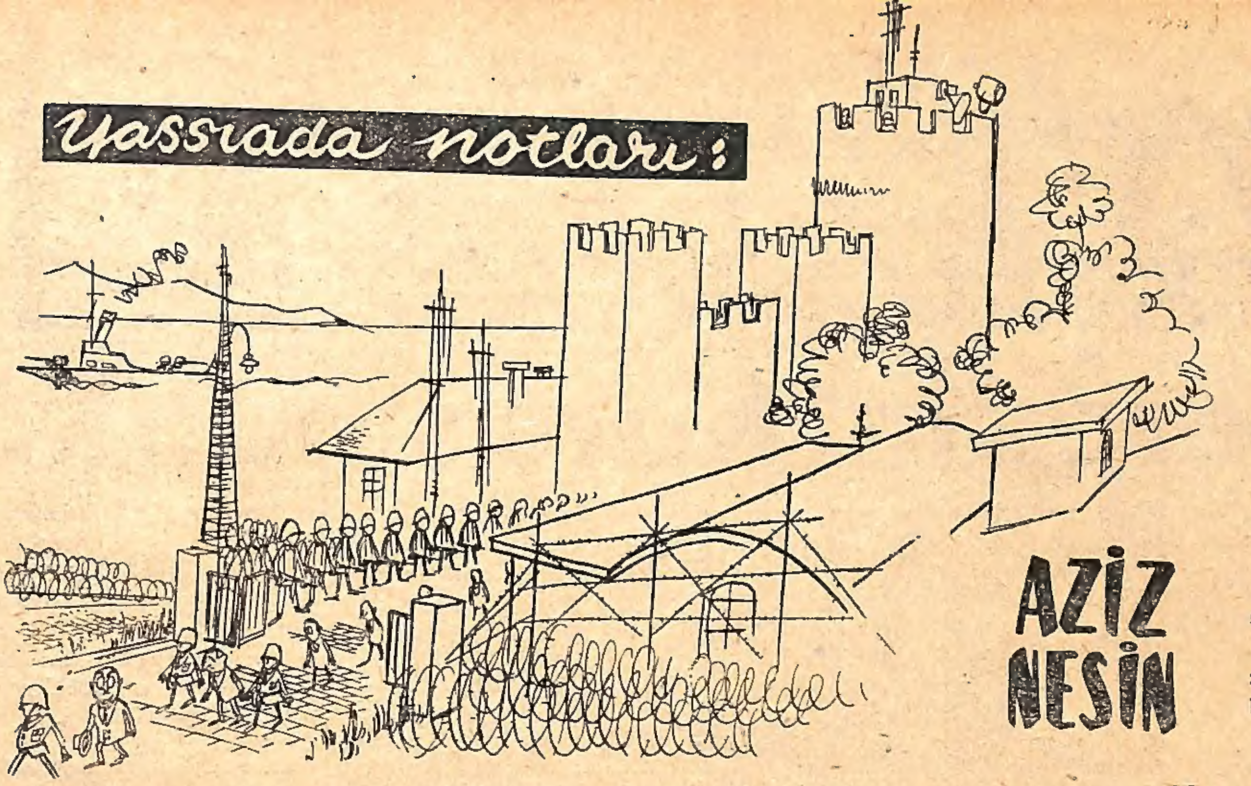

AZİZ NESİN

HİTLER'in en azgın günlerinde, bir Nâzi subayı Berlin'de bir birahaneye girer. Yürürken sandalyede oturan bir işçinin ayağına basar. İşçinin fırlaması ile subayın suratına bir yumruk atması bir olur. Başka bir masada oturan bir işçi de hemen kalkar, Nâzi subayına bir kaç yumruk atar.

Hitler Almanyasında işçilerin bir Nâzi subayını dögmesi olağan üstü, büyük bir olay. Hemen işçileri yakalar, mahkemeye verirler.

Yargıç birinci işçiye sorar:

— Neden subaya vurdun?

İşçi:

— Efendim, der, birisi ayağımın nasırına basınca, canım yandı. Can acısıyle yumruğu savurdum. O sırada karşımdakinin subay olduğunu anlıyamadım. Bilseydim, hiç vururmu idim...

Yargıç ikinci işçiye döner:

— Bu, can acısıyle bilmeden yumruk sallamış. Ya sen neden subaya saldırdın?

İşçinin cevabı kısa olur:

— Ben, başladı sandım efendim...

28 Nisan kanlı perşembesinden sonra, hepimiz, her gün ha başladı, ha başlıyacak diye bekliyorduk. Daha doğrusu, birisinin başlamasını gözlüyorduk. Beklediğimiz oldu: Askerler başladı.

Millî Birlik Komitesi'nin başladığı iş, şimdi Yassıada'da sürüyor.

★

Düşüklerin en ipe sapa gelmez biçimde konuşanı Tevfik İleri, Meclisteki muhalefete bakmış ve bir gün şöyle demişti:

— Meclisi, dikensiz gül bahçesine çevireceğiz.

Diken, muhalefetti.

Şimdi hepsi Yüce Adalet Divanı'nın önündeler. Onlara bakıyorum. Aralarında bir tek, kendilerine muhalif yok. Ve onların hepsi burada. En sonunda istedikleri oldu. İşte özledikleri dikensiz gül bahçesi...

★

Onların topunun birden topluluğuna «Hayvanat bahçesi» diyenler olmuştur. Ama Menderes'in metresi ve memleketimizin namlı gavatlarından Ferit Sözen'in «muhterem zevcesi» sevgili Menderes'ine yazdığı mektubunda onlara hayvanlığı bile çok görmüş ve Meclis için «Kabak tarlası» demişti.

Böylece insanlıktan hayvanlığa, hayvanlıktan bitkiliğe düştüler. Bundan sonrası cansız eşyadır. Onu da Menderes lâyık gördü:

— Ben, odundan bile milletvekili yaparım...

Simdi sanık sandalyelerinde oturanlara bakıyorum. Hayvanat bahçesi mi, dikensiz gül bahçesi mi, kabak tarlası mı, yoksa Menderes'in odun deposu mu?...

Bu sorunun cevabını kendileri verecekler.

Kendi kendilerine «Hayvanat bahçesi», «dikensiz gül bahçesi», «kabak tarlası», «odun deposu» diyenlerden biri, Hüseyin Ortakçıoğlu yargıca «İnsan Hakları Beyannamesi mucibince» diye söze başlamaz mı!...

Ama bütün dinleyicileri ve kendi aralarından Bayar'la Menderes'i bile güldüren, Hüseyin Ortakçıoğlu'nun şu sözleri oldu:

— Yeni hükûmetimizin ve bundan sonra gelecek olan hükûmetin milletimize faydalı olmasını dileriz.

Yargıç:

— Bunları bırakın!... demek zorunda kaldı.

★

Mahkemede düşüklerin hâtıra defterlerinden sayfalar okunuyordu. Koraltan'ın hâtıralarına göre Bayar şöyle idi: «Bir defa daha anladım ki bu zatta ruh ve cevher kalmamış».

Ethem Menderes, Bayar'ın şu sözünü hâtıra defterine yazmıştı: «İcap ederse İsmet Paşa'yı bile sehpaya götürürüz.»

Menderes de kendi Maliye Bakanına «hımbıl» demişti.

Daha neler ortaya çıkacak. Bu adamlar düşükken değil, iktidardayken bile birbirlerine diş biliyorlarmış. Yine de bir türlü birbirlerinden ayrılamamışlar.

Ama asıl şimdi birbirlerine diş biliyor, yiyecek gibi birbirlerine bakıyorlar. Daha şimdiden Bayar, suçu Ökmen'in üstüne atıyor.

Köpek balıklarını bilirsiniz, aile halinde yaşar ve birbirlerinden ayrılmazlar. Bunlar yırtıcı deniz canavarlarıdır. Avlarının üstüne hep birden saldırırlar. Ama onlar avlarına saldırmışken, aralarından biri yaralansa da kan akıtmağa başlasa bütün köpek balıkları düşmanlarını bırakır, yaralı arkadaşlarının üstüne saldırır, onu parçalar yerler.

Köpek balıklarına hakaret olmazsa, bu düşükleri, köpek balıkları ailesine benzetiyorum. İçlerinden hangisi önce yaralanırsa, bütün suçları onun üstüne atıp, yaralı arkadaşlarını parçalıyacak, yiyecekler.

★

Menderes kalktı:

— Moralim bozuk! dedi.

Bayar kalktı:

— Moralim bozuk! dedi.

Zeki Erataman kalktı:

— Moralim bozuk!... dedi.

Moral mi? Hangi moral?... Bir insanda olmayan şey nasıl bozulur? Oysa biz onların morallerinin bozuk olduğunu söylediğimiz zaman bir de kızıyorlardı.

★

Sanıklardan çok gazetecilere, kendi arkadaşlarıma bakıyorum.

1960 Nisanında iki ihtilâl hazırlanıyordu. Bunlardan birini biliyorsunuz. Öbürünü iktidar hazırlamakta idi. İktidarın hazırladığı ihtilâl, dünya tarihinde ilk görülecekti. Bu iki ihtilâl birbiriyle yarış etti. İktidarın ihtilâli gecikti.

Düşünüyorum: İktidar ihtilâli başarsaydı, şimdi bu sanıkların yerinde bizler bulunacaktık. Ve şimdi burada bulunan gazetecilerin çoğu yine burada bulunacaklardı. Şimdi gazetelerde yazılanlar yine aynen yazılacaktı. Yalnız kahramanların adları değişik olacaktı.

1958 yılında Hirfanlı Barajının açılış töreninde, gazeteciler Menderes'e:

— Beyefendi, rica ediyoruz, birlikte resim çektirelim... derler.

Menderes, özel kalem müdürüne:

— Başka kimse gelmesin, gazeteci arkadaşlarla resim çektireceğiz... diyor.

O sıra da, basınla Menderes'in arasının en açık olduğu zamandır.

Resim çekildikten sonra Menderes, D.P. li gazetecilerden birine şöyle söylüyor:

— Yarın bu resmi gazetelerde görenler, gazetecilerin benimle resim çektirmek için rica ettiklerine inanmıyacaklar. Ama görüyorsun ya, aynı ile vâki...

Şimdi o gazetecilerin çoğu, buradan, sanık sandalyesindeki Menderes'i seyrediyorlar; düşük Başbakanı...

★

Sanıklar, Stern tabancalı erler arasından içeri giriyorlar. Aralarında tek tek tanıdıklarım var. İşte, Meclis Başkan Yardımcısı İbrahim Kirazoğlu...

Kirazoğlu'nun babasının köyünde, havalar kurak gittiği için, köylüler yağmur duasına çıkacaklardır. İbrahim Kirazoğlu'nun babasına giderler. Hoca olduğu için onu da almak isterler. Kirazoğlu'nun babası:

— Ağalar, der, siz hele gidin. Yağmur duasına çıkın! Yağdırabilirseniz yağdırırsanız. Yağdıramazsanız,

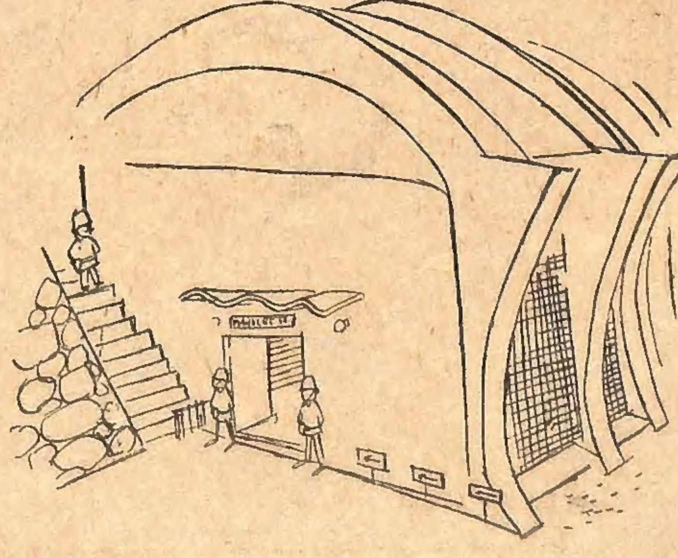

Mahkeme salonunun dıştan görünüşü. — Polat'ın fırçasıyla —

Polat'ın fırçasiyle

ben bizim İbraam'a yazarım.

Kirazoğlu, tahta sanık sandalyesinde oturuyor.

★

Yassıada en çok Samet Ağaoğlu'na yaramış. Hiç olmazsa berbere gitmek imkânını bulmuş da saçlarını kestirip bir şeye benzemiş. Demek zavallı Samet, her ne işe dalmışsa, öyle bir dalmış ki, saçını kestirecek, belki de başını kaşıyacak zaman bulamamış.

Düşükler, Yassıada'da durmadan kitap okuyorlarmış. Samet'in okuyacağı en güzel kitap, kendi yazdığı «Babamın Arkadaşları» adlı kitaptır.

Samet Ağaoğlu'nun oğlu Tektaş Ağaoğlu, babası gibi yazardır, hikâyeler yazar. Artık bundan sonra «Babamın Arkadaşları» nın ikinci cildini yazmak da ona düşüyor.

★

Düşük Devlet Bakanı İzzet Akçal'ı da tanırım. Ben Paşakapısı Cezaevinde mahkûm iken, İzzet Akçal da Üsküdar savcısı idi. Odama sık sık ziyaretime gelirdi. Bir gün bana:

— Aziz bey, rica ediyorum, dışarıya yazı çıkarmayın! demişti.

Nasıl dışarıya yazı çıkarmam? Dışarıda çoluk çocuk aç, benim içerde cigara param bile yok.

Bir gün beni odasına çağırdı. Yüzü asıktı:

— Hani, dışarıya yazı çıkarmıyacaktınız? dedi.

— Çıkarmadım, dedim.

Bizim çıkardığımız gazeteyi uzattı:

— İnsaf et, dedi, saat 10 da bu gazeteyi aradım, kalmamış. Bir lira verdim de karaborsadan aldım. İşte senin yazın!...

O gazetenin fiyatı 15 kuruştu.

Aziz NESİN

Polat'ın fırçasiyle

Düşüklerin filmi rağbet bulmadı. (Gazeteler)

Değersizler!

Yassıada notları: Menderes kimse ile konuşmuyor...

Dün **Bugün**

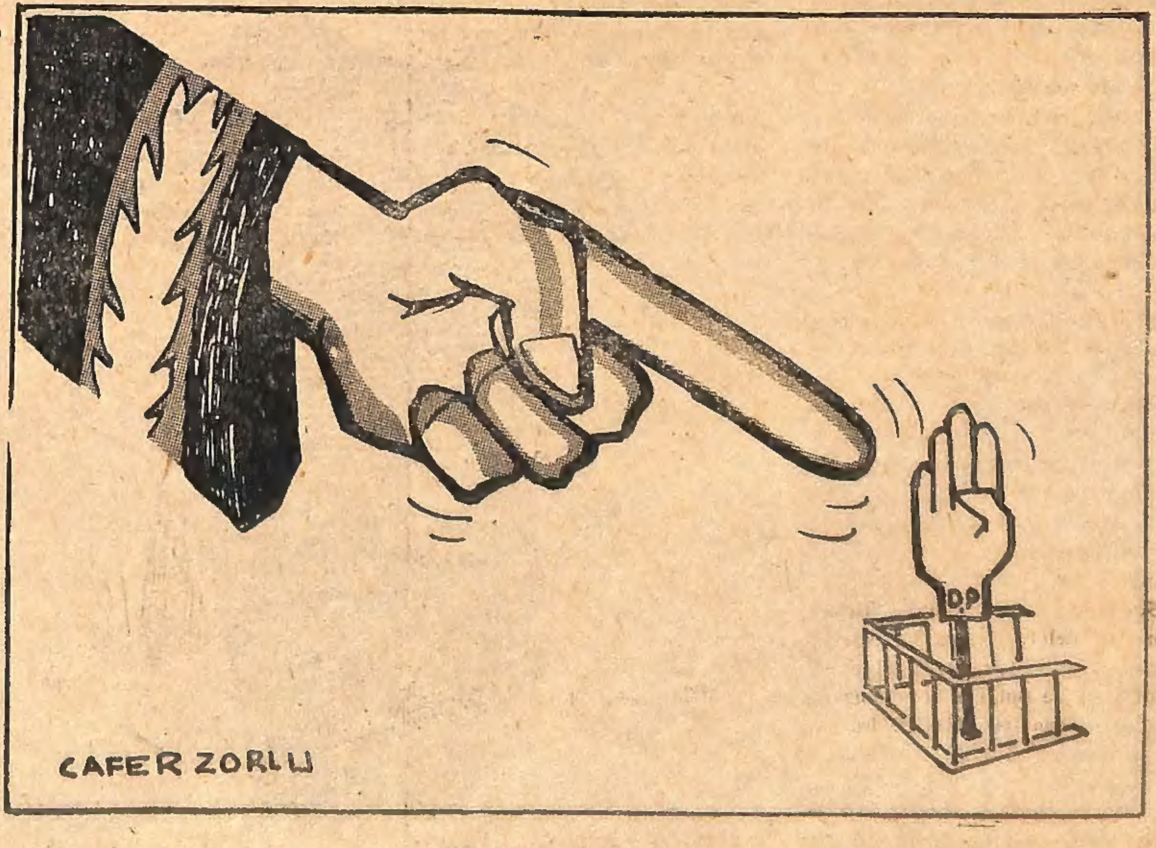

El elden üstündür!

ALTI 7 EYLÛL

Yazan :
Adnan VELİ

Yüksek Adalet Divanı Başkanı: Sâlim Başol — **Yüksek Adalet Divanı Başsavcısı: Altay Egesel**

AÇ AYI

Gene Karaköy'de, alt üst edilen bir mezeci dükkânının önünden geçiyordum. Çapulcular, raflardaki konserve kutularını, şişeleri aşağıya alıp parçalıyorlardı. Nümayişçilerden bir tanesi de vitrinde eline geçirdiği bir çavdar ekmeğinin üstüne, kavanozdan reçel boşaltmaya çalışıyordu. Arkadaşı sarstı:

— Hisssst, oğlum!... Sen de biraz kırıp döksene!..

— Boşver be arkadaşım... Ben daha öğle yemeğimi bile yememişim... Aç ayı oynar mı?...

ŞIK ADAM!

Yüksek Kaldırımda hazır elbise satan mağazalardan biri de çapulcuların hücumuna uğramıştı. İçeride bir yağmadır gidiyordu. Çapulculardan biri de üstündeki pejmürde elbiseleri çıkarmış yeni elbiseler uyduruyordu. Dükkâna girerken hırpani idi. Dükkândan çıkarken «bey» oldu. Yalnız şıklığını tamamlamak için sokağa fırladı. Kendisi gibi yağmacılardan birinin yanına sokuldu:

— Arkadaşım, dedi, bu taraflarda hiç ayakkabıcı dükkânı var mı?..

HAYIRSEVER

Eminönü'nden Cağaloğlu'na doğru yürüyordum. Saat gecenin ikisi olmuş. O gece saatlerce yürüdüğüm için yorgunluktan bitap hale gelmiştim. Tam o sırada yanımda bir taksi durdu. Şoför aşağıya atladı:

— Abi, sen gazeteci değil misin? dedi...

— Evet...

— Seni Cağaloğlu'na kadar götüreyim abicim...

— Ne vereceğiz Cağaloğlu'na kadar?...

— Bak şimdi ayıb ettin abi... Sen bu memleketin çocuğusun, gazetecisin... Evvel Allah ben de sanına kadar Türk çocuğuyum. Beni anam bu günler için doğurdu. Artık senden de para mı alacağız yani?...

Hay Allah razı olsun diyerek arabaya atladım. Tam Emniyet Müdürlüğünün önüne gelince polisler arabayı çevirdiler. Şoföre:

— Aç bagajı!... dediler.

— Abi, ben bu gazeteci beyi matbaya yetiştirmek için...

— Aç bagajı diyoruz sana... Uzun etme...

Şoför bagajı açtı. Silme erkek kundurası, kadın iskarpini dolu...

Adamı yakaladıkları gibi doğru Müdüriyete...

Ben de gene yürüyerek yokuşu tırmanmaya başladım. Halbuki arabaya bindiğim zaman, kendi kendime:

— Yahu şu dünyada ne hayırsever insanlar varmış... diye mırıldanmıştım.

KOPARILAN BAŞ!

Olayların iyice kızıştığı sıralarda, tam Karaköy'deki dört yol ağzından geçiyordum. Nümayişçiler bir adamı belinden yakalamışlar, yerden yere vuruyorlardı. Birden yüreğim hopladı. Göz göre göre adam ölecekti. Belinden kavradıkları zavallının kafasını kaldırıma çarptıkça, taaaak taaak diye sesler çıkıyordu. İçim parça parça oldu. Ama elimden de bir şey gelmiyordu. «Durun, ne yapıyorsunuz?» diyecek olsam iki yumruk da ben yiyecektim. İster istemez, o tarafa doğru korku içinde sokuldum. Ben tam yanlarına geldiğim zaman, öfkeyle kaldırıma çarptıkları adamın kafası birdenbire koparak sokağın ortasında yuvarlanmaya başlamasın mı? Kendi kendime:

— Eyvah, dedim. Adam öldü...

Biraz daha sokuldum. Dikkat ettim. Öldürdükleri sandığım adam kimmiş bilir misiniz?... Karaköy'deki pardesü satan dükkânlardan birinin vitrinindeki manken!...

NE ARIYORMUŞ?

6 — 7 Eylül olaylarının İstanbul'da başladığı saatlerde, halk arasında da bir telâş başgöstermişti. Bilhassa gayri müslimler nereye kaçacaklarını bilemiyorlardı. Bu arada Beyoğlu'ndaki pastahanelerden birisi de tecavüze uğramıştı. Pastahanenin garsonu, dükkândan kaçamadığı için tezgâhın altına saklanmaktan başka çare bulamadı. Ama ayağının biri dışarıda kalmıştı. Nümayişçiler, dükkânın vitrinlerini kırıp içeri girdikten sonra, avuaları, iç vitrinleri, rafları kırıp dökmiye başladılar. Bu sırada nümayişçilerden biri tezgâhın altına saklanmış olan garsonun bacağını gördü. Yakaladığı gibi herifi çekip çıkardı:

— Ne arıyorsun ulan burada?... diye parladı.

Adam korkudan tir tir titriyordu:

— Yirmi beş kuruş düşürdüm, onu arıyorum, dedi...

6 - 7 Eylûl sanıklarından: Bay Yüzde on

Yassıada

İKTİDAR..

ADEMİ İKTİDAR!

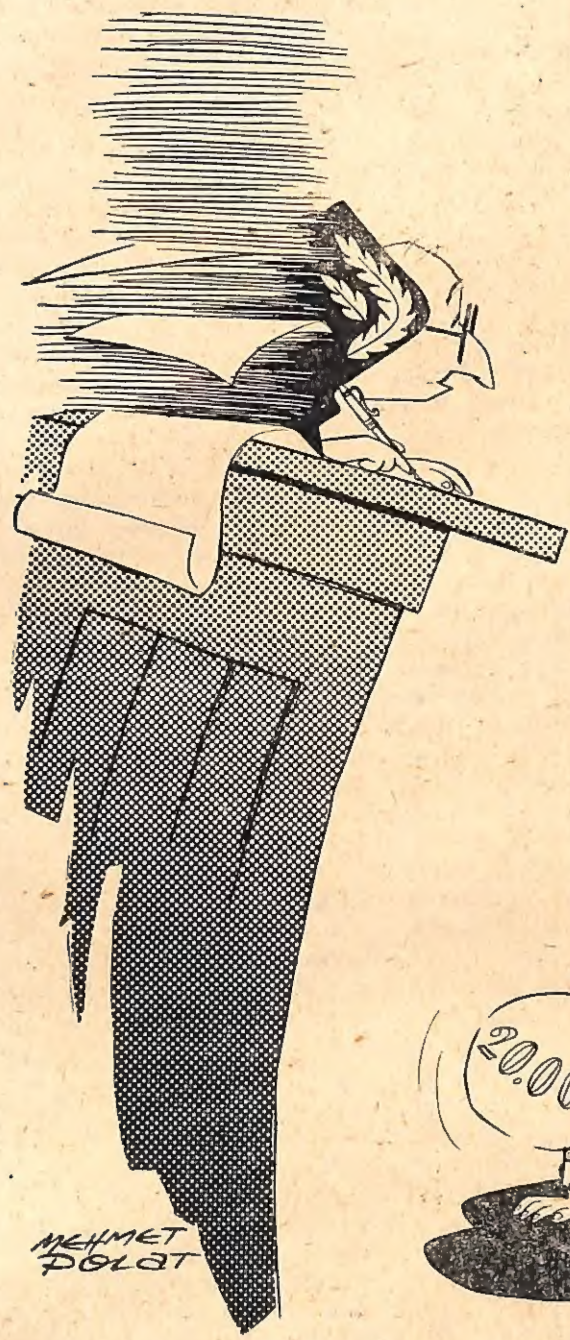

KÖPEK DAVASI...

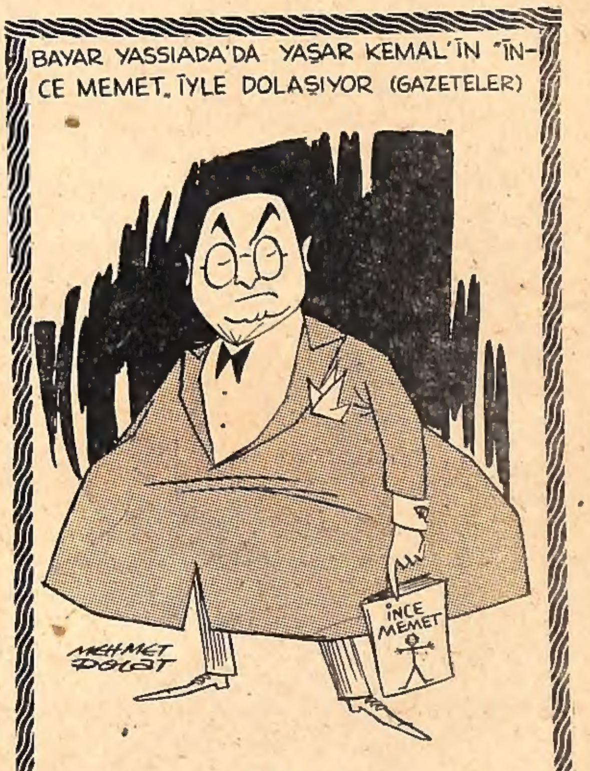

TEZAT!

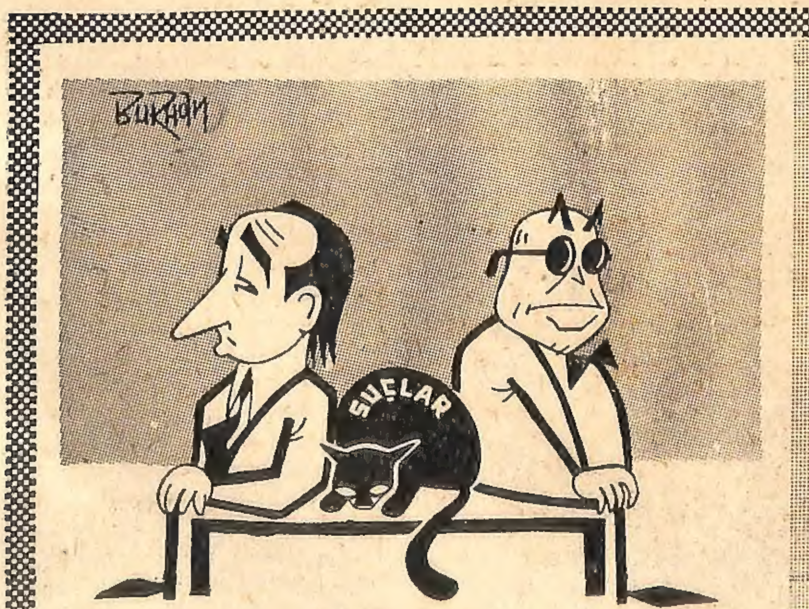

AÇIK OTURUM!

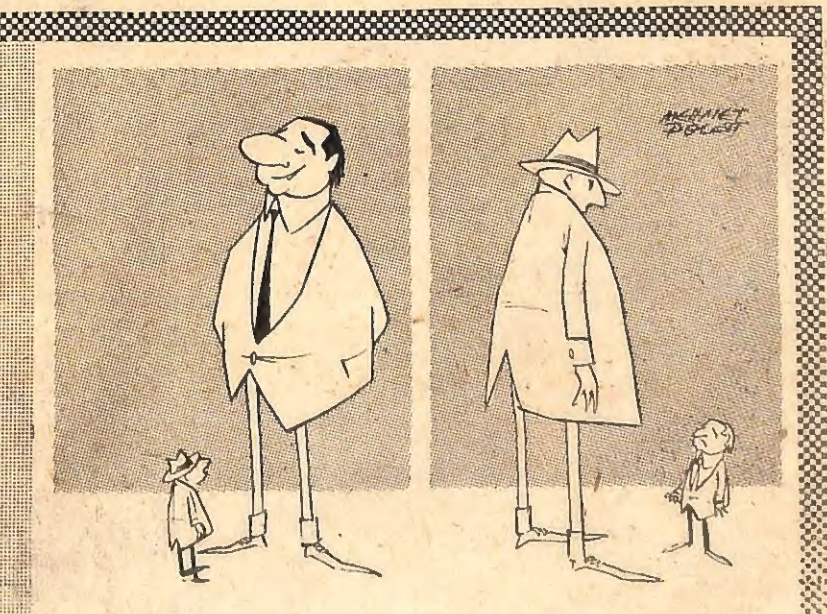

GEÇMİŞTE...

BUGÜN...

demokratlar Resmigeçidi

ATİLLÂ BARTINLI

Günah kervanı:

Kapıda ayaklarıyla bastığı yeri yoklayan iki adam göründü. Yürüdüklerinden emin değillerdi. Sürünüyorlardı. Ehh doğrusu istenirse taşıdıkları yükü Tophaneli hamal başı Kürt Hassonun sırtına verseniz kaldıramazdı. Bayar ve Menderes on yılın günahlarını taşımaktaydılar. Üstelik yükü alırken, el veıen de olmamıştı.

Mahkeme salonuna ağır adımlarla girdiler. Ayakkabılarının gıcırtıları duyuluyordu. Oturacakları sandalyeleri elleriyle yokladılar. Biraz sert, biraz kuruydu. Ama oturdular. Arkalarından Bakanlar geldi. Bazısı pervasız, bazısı kaysı kurusu kadar ezik, bazısı da korkaktı. Akçalı görenler adaletin huzuruna değil, hipodromda bir tören seyrine geliyor zannederdi. Erginin kaşları çatık, adımları sertti. Etem Menderes hâtırat yazmağa hazır, Ataman keklik gibi hafif, Yardımcı düşüncelerinin altında ezik, Polatkan bir Amerikan doları kadar yeşil, Abdullah Aker ise, keten helvası kadar beyaz.

Arkalarından adımlarını şaşıran alaca saçlı bir adam göründü. Hâtıratıyla iyi bir mizah yazarı olduğunu ispat eden Koraltan. Saçlarının üst kısmı akaju renkte, aşağısı gümüş misali beyaz. Saç boyasının kalitesi alnındaki boya kadar iyi cinsten değil belli. Zira büyük bir kısmı silinmiş, kaybolmuş, kala kala üst tarafında bir parça kalmış. Dinleyicileri, gazetecileri ve Türk hâkimlerini bir yerden tanıyor gibi bakıyor. Ama hatırlıyamadı. Geçti yerine oturdu. Sonra birbirine benzeyen 15 adam göründü. Bunlar meşhur Tahkikat Komisyonu üyeleriydi. Aynı şekilde adım atıyorlar, aynı zamanda korkuyorlar, aynı zamanda aslan kesiliyorlardı. Dişleri kenetlenmiş, çene kemikleri birbirine geçmişti. Birbirine hayret edecek derecede benziyorlardı. Hele gözlerindeki korku, tıpa tıp birbirinin aynıydı. Utançları da benziyordu. Belli ki aynı fabrikanın malıydılar. Geldiler ön sırada kendilerini imâl eden makinelerin arkasına oturdular.

D. P. Grup içtimaı:

Daha sonra kapıda gene birbirine benzeyen, ancak biraz farkları olan insanlar görüldü. Gelenler D. P. milletvekilleriydi. Gene pırıl pırıl traşlıydılar. Üzerlerinde gene ingiliz elbiseler vardı. Gene sulka kravatlar takmışlar, gene pahalı gömlekler giymişlerdi. Tek fark adımlarındaydı. Korkak, ne yaptığını bilmeyen mütereddit adımlar. Tek sıra halindeydiler ve ağır ağır yürüyorlardı. Milletvekillerini memnun eden tek şey bu olsa gerekti. Hiç değilse yürümek için, düşünmek gibi bir zahmete katlanmıyorlar, öndekini takiple yetiniyorlardı. Ne de olsa eski alışkanlıklarını henüz üzerlerinden atamamışlardı.

Eğer Menderes arkasına dönüp bakacak kuvveti kendisinde bulsaydı, ideâl arkadaşlarının bu uysallığına bayılır ve yetiştirdikleriyle iftihar ederdi.

D. P. grupu içtima ediyordu. Arada sadece küçük bir fark vardı. Bu içtima, biraz ciddi bir içtimaydı. Hiç bir grupu kaçırmıyan Murat Ali Ülgen gene gelmişti. Ama ateşli milletvekili nedense pek sakindi. Grup toplantılarına pek seyrek uğrayan Sadık Giz de hazırdı. Gizin bu defaki toplantıya gelişi de eskilerinden farklı oldu. Zira, yayan gelmişti. Meşhur Ağrı milletvekili Halis Öztürk de çağrıyı boş çevirmemiş ve canının biraz sıkılacağını bile bile gelmişti. Öztürkün bu fedakârlığını Türk milleti kolay unutamazdı. Arada bir, Basın mensuplarını kum torbası zanneden Sezai Akdağ, içtimaın ciddiyetini anlamış bir insan haliyle içeri girmişti. Elinde meşhur tesbihi yoktu. Çekecek bir şey bulamadığı için, bol bol içini çekti. Gene de işi öyle pek ciddiye aldığı iddia edilemezdi. Zira ne kimseyle kavga etti, ne de küfürler savurdu.

D. P. tahrirat kâtiplerinden Burhan Belge grupun ortalarındaydı. Ağır ağır yürüyordu. Her attığı adımı hesaplamaktaydı. Ne de olsa sütten ağzı yanmıştı. Artık sabahları çay içiyordu. Bir başka yanık daha, Belge gibiydi. D. P. iktidarının Kavaninin kâtibi Hadi Tan. Ellerini arkasına bağlamıştı ve meslekdaşı hâkimlere bakıyordu. Türkiyede hâkim bıraktığına mutlaka, bir kere daha pişman oldu. Ama treni kaçırmıştı.

Milletvekilleri, teker teker yerlerine oturdular. Grup mazeretli olanlar hariç tamamdı. Mazeretliler de ciddi mazeretliydi. Meselâ, Kurbanoğlu İsviçrede tahsil görüyordu. Meselâ, Riza Çerçel Almanyada görebilmek için bir şeyler arıyordu. Toplantı açıldı.

Yoklama :

İşin burasına gelince, kulaklarımda ince mariz bir ses duydum. Mecliste yoklama yapılırken listeyi okuyan Ömer Martın sesini. O zaman sıralara yaslanmış D. P. milletvekilleri isimleri adları okunduğunda yalnız şöylesine bir kımıldar, seslerini çıkarmağa bile davranmazlardı. Zaten fukaraların on senede ya bir, ya da iki defa sesleri çıktı. Sonuncusu bir Mayıs sabahıydı ve ses biraz derinden «ahhh» diye çıkmıştı. Şimdi isimleri okunanlar, ayağa fırlıyorlar ve başlarıyla Divanı selâmlayıp «efendim» diyorlardı. Doğrusu Salim Başol zeki bir yargıçtı. Milletvekillerine, pek alıştıkları bir kelimeyle yoklamaya cevap vermelerini söylemişti: «Efendim...»

Ayağa kalkanların en güçsüzü bir zamanların sıkı diplomatı Zorlu oldu. Zorlu sandalyesinden ancak ancak yüzde on nisbetinde yükselebilmişti.

Bir adam konuştu :

Anayasayı ihlâl eden grupa hakkında tanzim edilen kararnâme okunmağa başladığında D. P. milletvekilleri neredeyse gıdıklıyacaklardı. Mahkeme salonunu arpa ambarı zannettiler ve oturdukları sandalyeleri Meclisin maroken sıraları zannettiler.

İş uzadıkça bu his arttı. Bir ara neredeyse yerlerinden kalkıp gazinoya kahve içmeğe bile gideceklerdi. Sonra nedense vazgeçtiler. Nedense derken, galiba nöbet tutan askerleri farkettiler.

Ve bir ara bir adam yerinden kalkar gibi bir harekette bulundu. Pardon, yerinden kalktı. Ama öylesine bir kalkış ki buna ancak kalkma taklidi denebilirdi. Zayıf elini Başkana uzatıp, söz istedi. Korkak adımlarla mikrofonun başına kadar geldi. İnce sesi daha da inceldi ve nihayet koptu. Adnan Menderes konuşmuyor, dinliyordu. Söz dileniyordu. Melekâtı akliyesini kaybetmişti. Aylardan beri konuşmuyordu. Biraz konuşsa rahat edecekti. Buna müsaade etmeleri lâzımdı. Sabık Başbakanı iyi tanıyanlar biraz daha konuşursa işi azıtacağını ve haftada bir izin istiyeceğini anladılar. Başol düşük Başbakanın sözlerini dinledi ve bir yerinde kâfi geldiğini işaret etti. Menderesi iyi tanıyordu.

İnsanın aklına senelerdir memleketi nutukla idare eden şu adama, bir ata sözünü hatırlatmak geliyor: Ama onun ağzından söz hiç bir zaman gümüş olmamıştı ki... Tenekeydi hep!... Bayar'la Koraltan'ın ağızlarında da sükût hiçbir zaman altın olmayacak!

Yassıada notları :

— Suçlu ayağa kalk!

Bölükbaşı: «D. P. devri sabık yaratmalıydı» dedi. (Gazeteler)

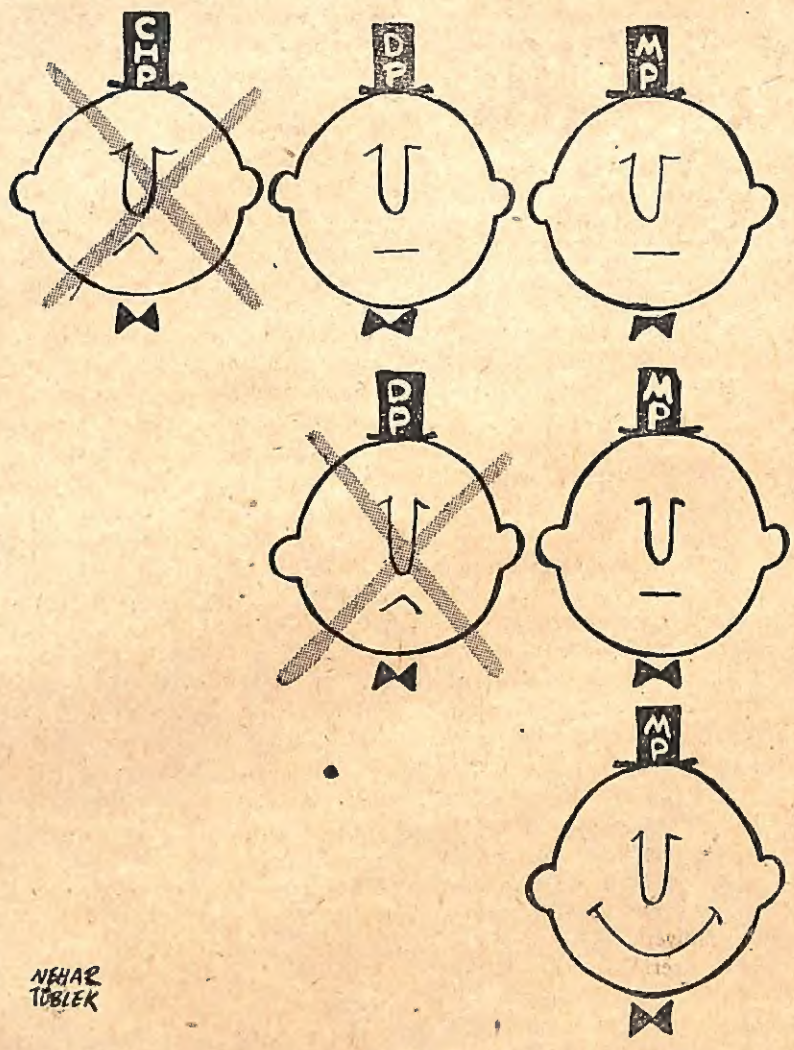

YAZISIZ!

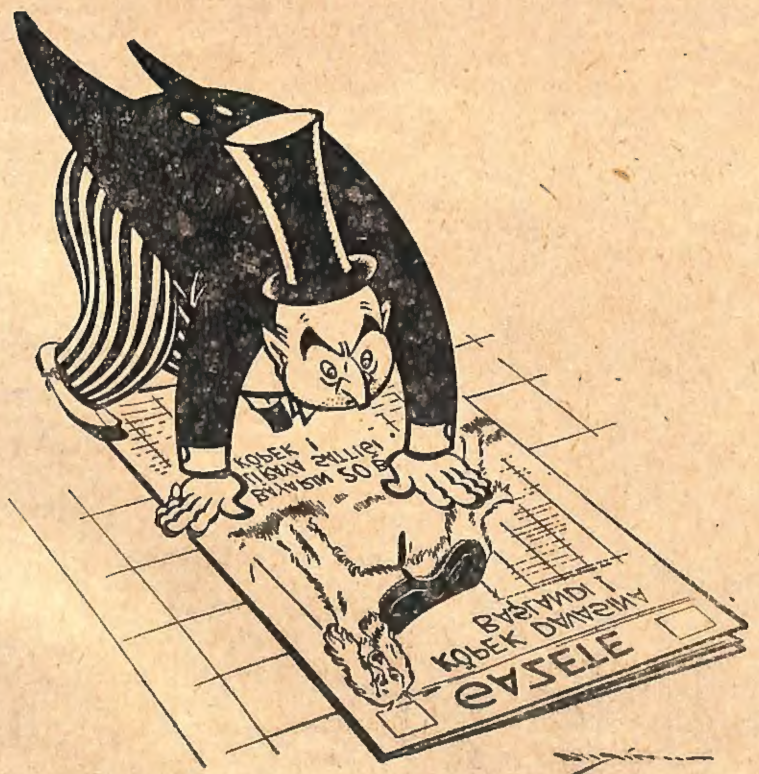

— Bu köpeği hiç aramızda görmemiştim!...

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

Yassıadan Enstantane

ŞU tabloa bakınız. Önde bir subay, arkasında Celâl Bayar, onun arkasında gene bir subay... Üç metre bir aralık; önde bir subay, arkasında Adnan Menderes. Onun arkasında gene bir subay. Üç metre bir aralık; önde bir subay, arkasında Medenî Berk. Onun arkasında gene bir subay. İzzet Akçal da, Celâl Yardımcı da, Etem Menderes, Fatin Rüştü Zorlu, Tevfik İleri... Anlıyacağınız bütün kabine üyeleri de duruşma salonuna böyle girdiler; perişan ve kırık dökük. Tahkikat komisyonu üyeleri, bu komisyona geniş yetkiler veren kanunun teklifçileri, memleketlerinin alfabetik sırasına göre D. P. milletvekilleri, belki iki yüz metrelik bir kuyruk...

Kuyruk; Adnan beyin en sevmediği şey. Bir defasında Mecliste: «Kopsun bu kuyruklar artık.» demişti değil mi?

Bir şeyi söylemek kolay, yaşamak zordur. Adnan bey, iktidarında yaşamadığını, zevalinde yaşıyordu. Et kuyruğu, gaz kuyruğu, şeker kuyruğu hadi neyse, fakat Yassıada kuyruğu sincap kuyruğunun, tavus kuyruğunun, at kuyruğunun yanında bize akrep kuyruğu gibi geldi.

★

BULUNDUĞUMUZ yer sanki B. M. M.; Kabine ve D. P. Meclis Grupu tam kadrosuyla hazır. Gazeteciler, kordiplomatik, halktan dinleyiciler, D. P. ileri gelenlerinin aileleri, kendilerine ait özel yerlerdeler. Yalnız bir noksan var. Muhalefet partisi grubu. Biliyorsunuz, B. M. M. nde iktidar milletvekilleri sağda, muhalefet milletvekilleri soldaki sıralarda otururlardı. Gözlerimiz burada da ister istemez sol tarafa kayıp C. H. P. muhalefetini arıyor. Tamaam, o grubu da temsilen eski Ankara milletvekili Hasan Tez ve Elâzığ milletvekili Celâl Dora işte orada oturuyorlar.

Öyleyse, gündem okunup, toplantı açılabilir!

★

SIZ bin dokuz yüz elli beşten bu yana hiç kabine üyelerinin Başbakanla birlikte eksiksiz olarak Meclis çalışmalarına katıldıklarını gördünüz, ya da gazetelerde okudunuz mu? O koltuklardan bir kaçı, hele Başbakanınki mutlaka boş kalıp yaylarını dinlendirirdi.

Huylu huyunu mu terketsin! Hesap gününde bile, tam kadro olamadılar. Başbakan hazır olmasına hazırdı, fakat, bu defa da İçişleri Bakanı Namık Gedik oyun bozanlık etmişti.

★

MENDERES'in avukatı, beş aydan beri ne müvekkiline ve ne de sabık D. P. milletvekillerine gazete verilmediğinden bahsedince; yüksek adalet divanı bakanı: «Gazete veriliyor, okuyorlar.» dedi. Salim Başol'un bu cümlesine sanıkların, uğultu halinde: «Vermiyorlar, okumuyoruz.» cevabı geldi.

Koca D. P. Meclis grubunun bu haline doğrusu şaştık kaldık. Vaktiyle, gazetelerin çıkmasına tahammül edemiyenler, şimdi basın-sever olmuş, gazete istiyorlardı.

★

ADNAN bey, yargıçlar kurulu başkanına: «Konuşma talâkatımı kaybettim.» diyor. Eyvah, sabık başbakan, sükûtun altın olduğunu hâlâ, hâlâ, hâlâ anlıyamamıştı.

MENDERESİN AVUKATI BASINA FOTOĞRAF ÇEKTİRİLMEMESİNDEN ŞİKÂYETÇİ.. ANLIYAMADIM BUNLAR DEĞİL MİYDİ DAHA DÜN BASIN FOTOĞRAFCILARINI KOVAN, DÖVEN, MAKİNELERİNİ KIRAN!..
BEŞ AYDIR BIR ODADA KAPALIYIM. HİÇ KİMSEYLE KONUŞAMADIM. MELEKÂTIMI KAYBETTİM..
NE YALAN!. HER GECE KIR ATINA BİNİP YASSIADADAN EYÜBE UÇAN BU MENDERES DEĞİL MİYDİ?..
HALÂ MI?!.. ON YIL HERKESİ S TURDU, YALNIZ KE DİŞİ KONUŞTU..
CEZALARIMIN YÜZDE ONUNU BANA BAĞIŞLASALAR...
ANLIYAMADIM, NE DİYOR?.. MELÂHATINI MI KAYBETMİŞ!..
HATIRAT
N. ÖKMEN
İŞTE TARIM BAKANLIĞININ CEZASI: EKTİKLERİMİ BİÇİYORUM..
BASTI ASİL KÖ AMA, BEREKET NUŞMASI YOK. O ZAMAN BEN OLURD
TURHAN

YASSIADA

KALAFAT, BOY FUKARALIĞINDAN ŞİKÂYETÇİSİNDİR HERHALDE
HOLAM, İSİMLERİMİZİN BAŞ HARFLERİ F.K. GİBİ, KADERİMİZDE BİRLEŞTİ.
ŞU İLERİNİN SAÇLARINI DA SAMEDİN-KİNE BENZETMEK LÂZIM. BEYFENDİYİ GÖRMEME MANİ OLUYOR
KEŞKE SADECE BOY FUKARASI KALSAYDIM AYGÜNCÜĞÜM..
YASSIADA SAATİNDEN ŞİKÂYET EDEN AVUKAT HAKLI. NEŞRİYAT DEDİĞİN BENİM RADYO GAZETESİ GİBİ OLMALI.
BENİM GİBİ KOSKOCA BİR ADAMIN MEVKİİ BU ARKA SIRADA OLMAMALIYDI
POLATKANCIĞIM ELİNİ YANLIŞLIKLA OLACAK, HEP BENİM CEBİME SOKUYORSUN
VAKTİYLE ASLANLAR GİBİ KÜKREMEĞE ÇALIŞAN SAMED AĞAOĞLUNUN HALİNE BAK!.. SAÇLARI KESİLİNCE ISLAK FAREYE DÖNMÜŞ.
BÖYLE BİR HADİSEYE ADIM KARIŞTIĞI İÇİN HİCAB DUYUYORUM...

ANORAMASI

EŞEKLER KURULTAYI

OKTAY VEREL

BİR:

Sabahın mora kaçan ışıkları henüz ahıra doluyor, «Eşekler Cemiyeti Genel Başkanı» nı, susmuş ve yorgun gecenin içinden sıyırmağa çalışıyordu. ki, en yakın dostu ve akıl hocası «Nallı Kuzu» başını içeri uzatarak, seçimi kaybetmiş aday misali, hüzzam makamında seslendi:

— «Uyan başganım uyan gayrı bu gafletten! Bittik vallaha, mahfolduk billâha, anam avradım ossun ki iktisadî istiklâlimizi neyi hepten gaybediyoz!»

Ulumaya benzeyen bu garip sesle yerinden fırlayan «Genel Başkan» Merzifon Eşeği, gözlerini kırpıştıraraktan sordu:

— «Ne oldu? Yoksa Cemiyetimizi mi kapadılar?»

Kayseri'nin Nallı Kuzusu şikâyetli bir iç çekişle cevap verdi:

— «Geşgem kapasalardı Başganım! Sıçıma gadar nasıl ulsa bi yolunu bulup, yeniden icrayî siyaset eylerdik emme iş işten geçti gayri!...»

Merzifon Eşeği, dün gece altıncı metresinin dokuzuncu çocuğunu aldırdığı için biraz yorgun düşmüş olduğundan, sersemliğini hâlâ üzerinden atamamıştı...

İyi koku alan zekâsı, herşeye rağmen bir fevkalâdelik olduğunu sezinliyordu. İçinden «acaba uçak hazır mı?» diye düşündü. Onu ve yakın dostlarını yıllardır içinde bulundukları «fobi» lerden kurtarabilecek yegâne vasıta uçaktı.

Nallı Kuzu devam etti:

— «İrezil olduk getti pek sayın ve ayni zamanda muterem Başganım! Bötün dönya halimize gahgahayı basıcak gayri!...»

Genel Başkan kuyruğunu salladı:

— «Aldırma, gerekirse Marilin Monro'nun bindiği eşeği açık arttırmaya çıkartarak Cemiyete gelir sağlar, elde edilen parayla da baş kaldıranları sustururuz!»

Kayseri Eşeği başını salladı:

— «Ah başganım bu balıg başga balıg!»

Merzifon Eşeği dostunu inceden inceye bir süzdü: Mesele ciddiydi demek! Nallı Kuzu'nun huyunu suyunu iyi bilirdi o... Kayseri Eşeği öyle herşeye kolay papuç bırakmazdı. Keratanın Cemiyet işlerine de çok aklı ererdi doğrusu.

Merzifon Eşeği, uykunun ve yorgunluğun verdiği durgunluğu üzerinden atmak amacı ile, iri dişlerini göstere göstere birkaç kere anırdıktan sonra, Genel Başkan'lığa yakışır bir yürüyüşle Nallı Kuzu'nun yanına sokuldu.

Fakat o ne?

Delikanlının elinde bir gazete vardı.

Hımmm!... Şimdi anlaşılıyordu Vehbinin kerrakesi...

Herhalde yine o cahil gazeteciler ortalığı karıştırmış olacaklardı! Meseleyi çabuk kavramaktaki üstün zekâsından dolayı Genel Başkan kendisini tebrik etti içinden. Doğrusu ya, bu mevkie ondan başkası lâyık değildi Türkiye'deki eşeklerin içinde!

Dostunun sırtını okşadıktan sonra:

— «Yaz bakalım arkadaşım...» dedi. «Biçimsiz gazetenizin falanca sahifesinin fesmekânca sütununda, yeryüzünün en asil mahlûkatı olan biz kahraman ve ayni zamanda iktisadî istiklâline sahip, görülmemiş kalkınmalar gösteren, kurdukları sayısız iğneye iplik geçirme fabrikaları sayesinde çağdaş medeniyeti geride bırakan kutsal yönetice eşekler hakkında yazmış olduğunuz...»

Kayseri Eşeği, Genel Başkan'ın lâfına virgül soktu:

— «Dur hele muhterem Başganım, dur... Ardına neft sürülmüş mübarek işekler kimin goşma öle canım!... Tezgiplik iş deel bu!...»

Genel Başkan kaşlarını çattı:

— «Selâhiyetlerimi ve nasıl hareket edeceğimi bana öğretmeğe mi kalkıyorsun budala herif! Gerçi aklına iltifatım fazladır ama, bu kadar ileri gitmene asla müsaade edemem... Unutuyorsun ki ailenin pastırma yapılarak gayri nizamî bir şekilde yabancı memleketlere gönderilmesine bile bile göz yummuş, bu kanaldan sana ve karına kolaylıkla bol miktarda döviz sağlamanı temin etmiştim! Bunlara ait bütün evrak ve zabıtlar özel kasamda saklı duruyor: Şayet gerekirse...»

Nallı Kuzu «Anayasa» yı çiğnemeğe hazır bir gayretkeşlikle Genel Başkanının önünde eğilerek meseleyi tavzih etti:

— «Amanin o nasıl söz ki muterem Başganım!... Dünyadaki bötün işşekler zâtınıza gurban ossun! Dimem o dime deeldi... Şu gazıtıda bi haber vardı da...»

Kürtaj mütehasısı Kayseri Eşeğinin tavzihi ve dize gelmesi üzerine, Merzifon Eşeği gururla sordu:

— «Neymiş o haber bakalım?»

— «Engilizler bundan kelli Türkiye'den heç şşek almıyacahlarmış muhterem Başganım!»

— «O neye şifa?... Yoksa bizdeki bütün eşekler antidemokratik miymiş? Ha?»

— «Vallana bilmem muhterem Başganım!...»

— «Derhal Kurultay'ı olağan üstü toplantıya çağır! Gerekirse İngilizleri bu meseleden dolayı Birleşmiş Milletlere bile şikâyet edebiliriz. Ben muhalefetle başa çıkmış bir eşeğim ben, İngilizler'e mi papuç bırakacağım şimdi. Haydi durma, kop burdan!...»

İKİ:

Kurultay'ın toplandığı ahırda büyük bir hareket göze çarpıyordu. İngilizlerin davranışları karşısında eşekliğin şeref ve haysiyetleri çiğnenmiş gibi, herkesi sinirli bir hava sarmıştı. Gerçekten bu, bir menfaat meselesiydi ama, sayın Genel Başkan Kurultay'ı toplarken bunu kamufle etmesini çok iyi becermişti.

Bir tarafta Merzifon Eşeği, Kıbrıs Eşeği, Çingene Eşeği, Kılkuyruk, Nallı Kuzu, Boz Eşek, Büyük Ada Eşeği, Acem Eşeği, Mısır Eşeği, Hint Eşeği, ivas Eşeği, Topal Mekâre Eşeği; diğer tarafta Yunan Eşeği, Korsika Eşeği, İngiliz Eşeği oturmuş, kendi aralarında tartışmağa başlamışlardı.

Yunan, İngiliz ve Korsika eşeklerini Nallı Kuzu turist olarak yatmakta bulundukları «Ahırton» otelinden alarak, buraya müşahit sıfatiyle getirmişti. Eşek olmak hasebile İngilterenin almış olduğu kararı onlar da iyi karşılamamışlardı! Bir eşek gerginliğinin dünyayı üçüncü büyük savaşa sürüklemesi işten bile değildi!

Kurultay ahırında, istikbâllerini hazırlamakla meşgul olan muhtelif bölgeye mensup delege Sıpa'lar ora dan buraya, buradan oraya koşuşup duruyorlardı. Üstadlarından alacakları ders kendileri için çok önemliydi!...

Başkanlık divanı seçiminden sonra muhteşem nal sesleri ile kürsüye gelen «Genel Başkan» Merzifon Eşeği, hemcinslerini saygı ile selâmlıyarak söze başladı:

— «Müstemleke zihniyetinin körkütük savunucusu olan İngilizler, şimdi de bizimle uğraşmağa başladılar! Bilindiği gibi muhterem arkadaşlarım, Türkiye'de ciddî bir eşek enflâsyonu vardır!... Memleketimizde yetişen iyi cins arpaları yedikçe emisyonumuzun artması ve binnetice enflâsyonun doğması mukadderdi! Liberasyon sisteminin basit bir neticesinden istifade etmek isteyen eski alıcımız İngiliz'ler, bizimle ilgilerini kesmek suretiyle iktisadî gelişmemize maani olmak istemektedirler! İktisaden geri kaldığımız anda ise, yeniden bize uzanacak bu eller, Türkiye'deki eşek neslini tam mânasiyle ekonomik bir emperyalizm kıskacı altına alacaktır.»

Genel Başkan konuşurken, delegeler mütemadiyen: Varol! Analar ne eşekler doğurmuş! Tanrı seni başımızdan eksik etmesin! Muhalefete attığın çifteleri şimdi de diğer düşmanlarımıza at ki, Hanya ile Konya'nın kaç kilometre olduğunu öğrensinler!...» diye anırıyorlardı.

Genel Başkan nal seslerinin cezbesine kapılmış devam ediyordu:

— «İngiltere'nin Türkiye'den eşek almak istemeyişinde, bizi iktisaden baltalama gayretleri açık olarak göze çarpmaktadır muhterem arkadaşlarım! Durumu bir kere de hep birlikte tetkik etmek için sizleri buraya toplamış bulunuyorum. Eşeklerimizin satılış gücünü ve itibarını korumak, eşeksel görevlerimizin başında gelmektedir. Bu bapta elimizden geleni kuyruğumuza koymıyacağız arkadaşlar...»

Düşüklerin suçları yayınlanıyor!

Eşekler Cemiyeti Genel Başkan'ı-nın heyecan uyandıran ve sık sık «nal sesleriyle» kesilen konuşmasından sonra, Kayseri'nin ünlü Nallı Kuzusu kürsüye geldi. Ciddî bir tonla meseleye şöyle temas etti:

— «Engilizler bundan kelli bizden İşşek almıyacahlarmış! Muterem Genel Başganımızın vecizeli olarak belirtmiş olduğları kimin, bu dâva iktisadî istiklâllen fıkı sıgı ilgilidir!... Engilizlerin ahıllarına şaşarım huzuru aliyenizde argadaşlar! İvedilikle belirtmeg yerinde olur ki, yaryüzünün en meşhurat işşekleri buradadır! Bastırma diseri, bizden yapalır! Hamburger küftesi disen, bizden yapılır! En gozel susis disen, bizden yapılır! Sıhhî sucuglara lizzet viren bizim etimizdir!... Yalan mı bötün bunlar?»

Kayseri'nin Nallı Kuzusu sözlerini şöyle bitirdi:

— «Hedlerini bilmiyen bu Engilizlere, timel hürriyetlerimiz ve işşek hagları gonusunda, bi tekerlek masa konfiransı telkif ediyom argadaşlar!»

Teklif oya konmadan önce Çingene Eşeği söz iştedi. Hareketlerin den önemli bir konuya temas edeceği anlaşılıyordu. Kastenyet sesi veren bir yürüyüşle, biraz evvel muhterem arkadaşının konuştuğu yere çıktı. Konuşmasına başlamadan önce, meşhur politika hatipleri misullû Kurultay'daki hemcinslerini süzdü. Dişlerini temizleyip, bir ses ayarı yaptı. Sonra kovadaki suyu afiyetle içip lâfa girdi:

— «Olmayasınız büle sinirli be kardaşlarım. Bugün mü desem, yarın mı desem, tee bürkün mü desem, olur bir Allahın hikmeti ki düzeltir buncağızların işini! Eşşek olduksa insan olmadık ya be güzellerim! Elbet bizi de bir dinleyen çıkacaktır sözümüzü.. Oncacık bir haberle açmayalım.. İngilizciklerlen aramızı be.. Ama ben derim bakayım bir kere Eşecikler Cemiyeti'nin falına.. Öğrenelim ne gösterir arpacıklar be..»

Kurultay Divânı, Çingene Eşekler'inin delegesi olan zata ihtarda bulunarak: «Faldan bahsetmek suretile bir çeşit irticaî propaganda yapmağa yeltendiği» ni ileri sürdü ve gündem dışı konuşmamasını söyledi.

Delege birkaç defa tekrar ana konuya dönmeye çalıştı ama, kendisi için dünyanın her yeri bir olduğundan, dâvayı geregtiğince savunamıyacağını sezerek protesto anırmaları arasında yerine oturdu.

Kurultay iyice hararetlenmişti.

Kıbrıs Eşeği söz aldı:

— «Kalimerasas muhterem kardeslerim!. Ben ki afto regisicumhur Makarios'u sidtimda taşimiş bir dostunuzum, öyleysam beni din leyiniz lütfen.. Kipristaki bütun eşek biraderleriniz sizinlan mazi mazidir ve İngilizlerde protesto etmek arzusindadir!. Katalaves ne soyledim? Afto ine ma poli omorfi ena jesti!.. Ne zaman ki yapilazak ena protesto, kullanilazak o zaman ena, diyo, triya fefkalâde kelime. Çünküm bilezeksiniz muhterem kardeslerim, siyasette İngilizler paraldönör birincidirler dunyada. İste to Kipris!. Ne sis yandi ne kepab, ma yine yedi kepabi İngilizler! Ego zenehi bir menfaat bunda, ama epimizin menfaati bunu icabettirezek ki, burada verilezek bir kararla (Dunya Eşekler Devleti) kurulmasi mümkünleşazaktir. İste o zaman İngilizler yalvarazaklar, hem yakarazaklar bizda.. Ma vermiyezeyiz katiyen yuz!.. Olmazsa bildirezeyiz durumua to Amerika ve istiyezeyiz üç yuz milyon dolar!»

Üç yüz milyon dolar sözü üzerine Kurultayın toplandığı ahırda bir anırmadır koptu! Kimi yeni gelecek dövizlerin sevinci içinde, kimi de bu yardımların lüzumsuzluğu üzerinde anırıyordu.

Gerilerde oturan Topal Mekkâre Eşeği kendini tutamıyarak ayağa fırladı:

— «İşte buna aslâ razı olamam! Amerika'nın yardımını kat'iyyen kabul edemem. Büyük devletlerin küçük devletlere oynadıkları oyuna gelmeyelim arkadaşlar.. İktisadî istiklâl asıl bu takdirde elimizden gidebilir!. Amerikalıları eşekliğimizden istifade ettirmeyelim!..»

Mekkâre Eşeği'nin yanıbaşında oturan Büyük Ada Eşeği ise, arkadaşı ile ayni fikirde değildi:

— «Geri kalmış bütün memleketlere yardım yapıldığı bir devirde, eşeklerin de bundan istifade etmeleri kadar tabii birşey olamaz! Ancak, şayet böyle bir talepte bulunulacak olunursa, dövizlerin daha sonra yabancı memleketlere ne şekilde ve hangi yollardan kaçırılacağını öğrenmek için on yıllık bir tecrübeden geçmemiş şarttır! Aksi hâlde gelen dolarların bize hiçbir faydası olmıyacaktır..»

Son sözlerden çok büyük bir hakaret mânâsı çıkaran Kılkuyruk şiddetle anırdı:

— «Sen bizi ne zannediyorsun arkadaşlar?! Bizler devletin borçlanarak elde ettiği dövizleri heba edecek, ya da söylediğin gibi yabancı memleketlere kaçıracak kadar aşağılık bir mahlûk, düşük bir insan mıyız? Ya şimdi sözünü geri alırsın, yahut...»

Hava elektriklenmişti..

Kurultay divanı patırdıyı bastırmağa muvaffak olamıyordu. Bir yanda Nallı Kuzu araya girmeğe çalışıyor, diğer yanda Genel Başkan arkadaşlarına sükûnet tavsiye ediyordu.. Herkes birbirini itham etmekle meşgûldü.. Mesele hiçte göründüğü kadar basit değildi. Eşeklerin lâf dinledikleri yoktu. Çifteler, ısırmalar, anırtılar gırla gidiyordu.

İbret sahnesi!

Nihayet Genel Başkan bir kere daha kürsüye çıktı:

— «Durunuz beyler!»

Elinde kilometreler uzunluğunda bir kâğıt tutuyordu.

— «Bu kâğıtta, dedi, birçoklarının ve bilhassa namustan, şeref-ten, vatan ve milletten bahsedenlerin isimleri yazılı!. İsimlerin yanında da, bu şahıslara verilen dövizler, ek görevler, ailelerine temin olunan sayısız menfaatlar teker teker kaydedilmiş! Şimdi son kararı sizler vereceksiniz.. Bu listeyi basına açıklamak mı daha iyidir, yoksa olduğu yerde bırakmak mı?»

O âna kadar hiç lâfa karışmamış olan İsa'nın Filozof Eşeği, o korkunç sessizlik içinde, ağır ağır cevap verdi:

— «Bu liste zâtıâlinizde kaldığı müddetçe ve bizler de bu eşekliğimizde ısrar ettikçe, daha çooook eşşekler kurultay'ına hâkim olursunuz sayın Genel Başkanım! İşte bakın, bütün silâhşörler oldukları yerlere sinmişler.. Hattâ kaçacak yer arıyorlar kendilerine..»

Doğruydu söylediği. Kavga bitmiş, herkes yerine oturmuştu.

Genel Başkan Merzifon Eşeği, kurultay'a bir kere daha hâkim olmanın verdiği gururla:

— «Muhterem arkadaşlarım...» diye sözlerine devam etti, «görülüyor ki bu kabil Kurultay'larda lüzumsuz çekişmeler, kırgınlıklar olur, hiçbir netice de elde edilemiyor. Eşekler'le İngilizler arasındaki ihtilâfı halletme yetkisini bendenize devredecek olursanız, meseleyi lehimize çevireceğime inanabilirsiniz. Bu hususu oya koyduruyorum..»

Arkadan Nallı Kuzu'nun sesi yükseldi:

— «Goydurmadan al başganım, goydurmadan al!»

Nal sesleri, neşeli anırtılar bütün ahırı dolduruyordu. Bu uğultu arasında bir başka eşek dayanamıyarak Genel Başkan'ın boynuna sarıldı:

— «Yalnız bu yetkiyi değil, her türlü idare yetkisini lütfen alın! Bundan böyle Kurultay'da siz olun aziz ve kıymetli Başkanım.. Bize sizin gibi bir Genel Başkan, size de bizim gibi eşekler lâyıktır!.»

Genel Başkan gülümsüyordu:

— «Peki ama, bunu yapmadan evvel bir komisyon kursak nasıl olur? Meselâ durumu tahkik edecek bir komisyon...»

Mekkâre Eşeği bunları duyduktan sonra Kurultayı ilk terkedenlerden biri oldu..

Yol boyunca hep «tahkik komisyonunu» düşünüyordu.

Kimbilir neyi, hangi devri hatırlamıştı ki, başını hiç dikleştiremiyordu artık. Bu bir bitişti belki de.

Arkasından bakanlar, gözyaşlarının damla damla yazdığı «Demokrasi» kelimesini nalların bozmakta olduğunu görüyorlardı!.

Oktay VEREL

Sev ★★★ BENİ ÇOK SEV

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

— 5 —

— Rüzgârlar güzeli safyel attı Neriman hanım...

Kısa bir sessizlik... Neriman sanki duymadı, çiçekleri vazoya yerleştirdi.

Karşı karşıya oturuyorlar. Dışarda Marmara pırıldıyor, içerde Neriman ışıldıyor.

— İsterseniz yarın Yuşâya çıkalım...

— Peki... Nasıl gidilir oraya?

— Kolay Neriman Hanım...

— Bir gün de Bendlere gitsek...

— Hayhay, emredersiniz...

İstanbulda gezilecek, görülecek yer çok...

— Neriman Hanım, ben tabiat âşıkı bir insanım. Benim için seyrine doyum olmayan şey tabiattır... Bulutlar arasından, kanlı bir gözyaşı gibi damlayıp dinen güneş, berrak bir ufuktan kırmızı altınlı kristal gibi doğan ay...

Bunları söylerken Mustafanın gözleri Nerimanın ayaklarıyla bacaklarındaydı ve içinden şunları söylüyordu:

«— Ayaklar, parmak uçlarına basınca biraz hörgüçleniyor, harika bir çift ayak... Ayak bilekleri birer biblo, çeşmbülbül sürahi... Ya bacaklar... Bu kadar mevzununu görmemiştim... Dizlerde hiç bir çıkıntı, hiç bir pürüz yok.. Kollarından gözlerimi ayıramıyorum, bu kolların arasında can vermek bile zevktir. Venüsün kollarını göremedim, heykelinde kol yok, ama bu kollardan güzel olabileceğini sanmam.. »

Tabiat aşkının masalı devam ettiği müddet Mustafa vücut sevdası hakikatinin karşısında coştukça coştu...

— Az kalabalık yerlerden hoşlanırım... İnsan denize karşı, başbaşa oturup dünyanın tadını çıkarır... Mesclâ Yuşâ işte böyledir. Kimseler yoktur... Hoş, Boğazın yamaçları da tenhadır. Yaşadığımız yüzyıl, yâni atom çağı, insanlara ay ışığını, gurubu, tenhalığı unutturdu, herkes ya gazinolarda içkide, veya klüplerde kumarda...

— Haklısınız Mustafa Bey.

Yine sustular. Neriman zile bastı, garsonu çağırdı, Mustafaya sordu:

— Çay mı kahve mi?

— Siz ne içerseniz.

— İki çay.

Gülerek izah etti:

— Doğrusu buranın kahvesine güvenim yok...

Yahu bu Nerimanın dudakları da bir âlemmiş... Etli, nemli, kalın iki dudak ki, dile hacet kalmaksızın konuşuyor:

«— Öp beni... Öp beni... Öp beni...» diyor karşısındaki erkeğe...

Şeytan tırmıklamaya başladı Mustafanın içini, şöyle bir kendini toparladı:

— Biraz da sizden bahsetsek Neriman hanım?

Mustafanın bunu söylemesine hacet yoktu, Neriman nasıl olsa kendinden bahsedecekti.

— Ah Mustabeyciğim ah...

Duyuyorsunuz ya, Mustafa Mustabeyciğim diyor. Acele etmeyin, ama sabırsızsınız; annenizin karnında dokuz ay nasıl beklediniz? Bir gün Mustafacığım da deyecek...

— Ben dulum...

Mustafada bekârdı... Aklına eski bir fıkra geldi.

Mahallenin zenginlerinden Memet Ağanın karısı ölmüş, birkaç gün sonra aynı mahallede oturan Fatma hanımın da kocası ölmüş. Beş gün sonra Fatma Hanım Ağayı sabah kahvesine çağırmış. Mehmet Ağa gelmiş, Fatma Hanım cezveyi mangala sürmüş:

«— Mehmet Ağa demiş, senin karın öldü, benim kocam öldü...»

Mehmet Ağa boynunu bükmüş:

«— Evet, her ikisine de Allah rahmet eylesin.»

Fatma Hanım yutkunmuş ve tekrarlamış:

«— Ölenle ölünmez Mehmet Ağa.. Benim kocam öldü, senin karın öldü...»

Bunun üzerine Mehmet Ağanın kafasına dank etmiş...

Neriman:

— Ben dulum... deyince, Mustafa az kaldı:

— Ben de bekârım... diyecekti.

Demedi, kendini güç tuttu:

— Kocanız ne vakit öldü? diye sordu.

— Size önce evlenmemi anlatayım.

— Bütün kulak kesildim sizi dinliyorum.

Neriman derin bir göğüs geçirdi:

— Uğursuzluk düğün arifesinde başladı...

— Yaaaa... Ne oldu?

— Üst katımızdaki ihtiyar kiracı öldü.

— Vah vah vah... Ama bundan size ne?

— Size ne olur mu Mustabeyciğim... Ben evlenirken onun cenazesi kalktı.

Mustafa, Nerimanın dudaklarını gözlerini dikmiş, hem dinliyor, hem düşünüyordu:

«— İhtiyarcağız, senin dudaklarına baka baka yutkunmuş, yutkunmaktan hünnak olmuş, nihayet yüreğine inip ölmüştür...»

— Kapıda düğün arabası, yâni çiçeklerle süslenmiş otomobilin şoförü ile cenaze otomobilinin şoförü kavga etti. Benim şoför:

«— Düğün evinin önünde cenaze arabasının işi ne? Sen şöyle geri çekil...» diye haykırıyordu.

(Devamı var)

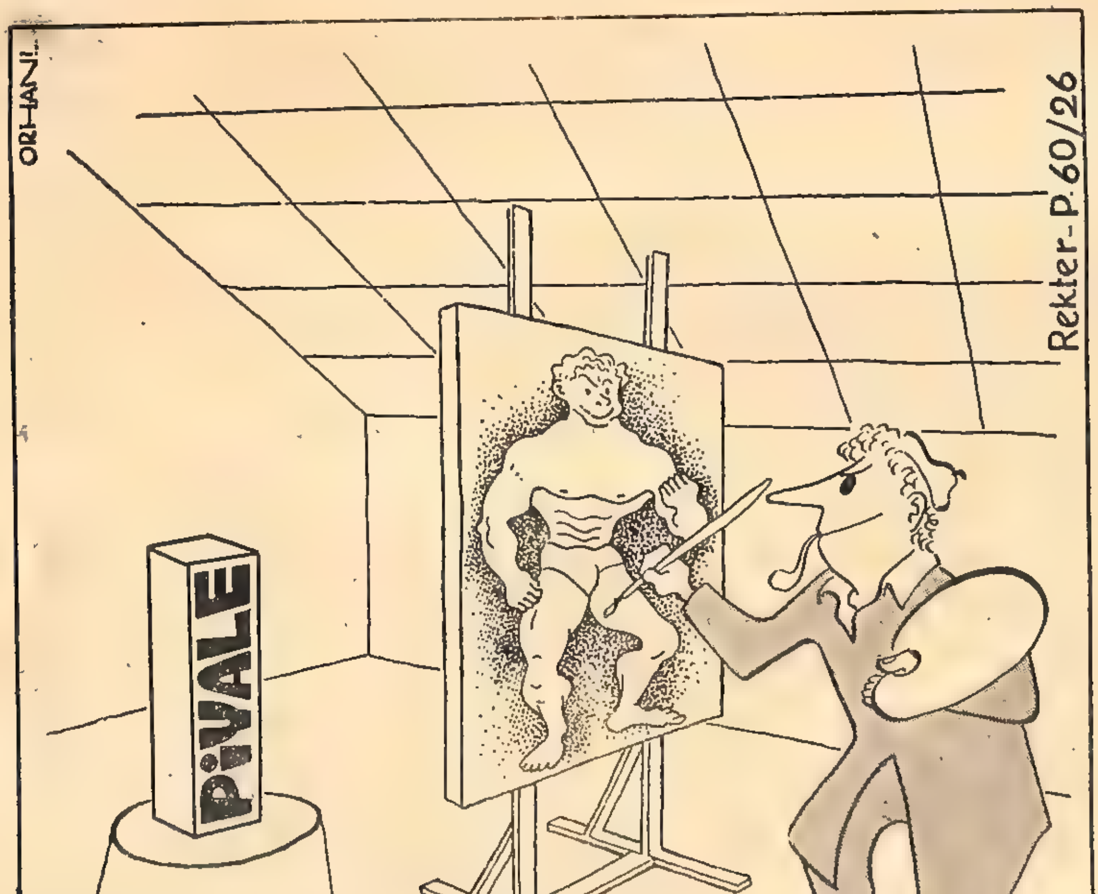

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşleri Müdürü: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI ★ İdarehane: Belediye, Klod Farer Cad. 8 - 10, D. 3 ★ Telefon: 22 18 11

KOMİSER OSMAN
No 2
YAZAN, ÇİZEN
TURHAN SELÇUK
KİM BU HERİF, NE İSTİYOR SENDEN EMİN BEY ?.
NE İSTEYECEĞİM, BİR IRZ DÜŞMANINDAN HESAP İSTEYECEĞİM.
BU AĞIR HAKARET KARŞISINDA EMİN BEY TABANCASINA EL ATIP YERİNDEN FIRLAMAK İSTER, FAKAT YENİBAHÇELİ RAUF'UN TERS BİR TOKADINI YİYEREK SENDELER VE YERE YIKILIR...
KİM IRZ DÜŞMANI !?.. CÜRETKÂR BİR DELİ BU ADAM
BOŞ ADAM OLMAYAN PAŞAZADE EMİN BEY SERSEMLEMESİNE RAĞMEN RAUFA BİR EL ATEŞ EDER. SIRTÜSTÜ KENDİNİ YERE ATAN RAUF MUKABELE EDER, EMİN BEYİN İKİNCİ DEFA ATEŞ ETMESİNE FIRSAT VERMEZ. O ANDAKİ ŞAŞKINLIKTAN İSTİFADE EDEN ÜÇ ADAM LÂMBALARI BİRER KURŞUNDA SÖNDÜREREK SIVIŞMAĞA TEŞEBBÜS EDERLER...
DÜDÜK SESİ! ZAPTİYELER GELİYOR.
YOL VERİN YAKARIM!
AÇILIN YAHU! ADAM LÂMBALARI YAKMAK İSTİYOR
AH KAFAM
AFEDERSİNİZ BEN AYAĞINIZ ZANNETMİŞTİM
ÜÇ SİLÂHŞÖR SIRRA KADEM BASMIŞLARDIR... EMİN BEYİN ÖLÜMÜ, BABASI ENVER SAMİ PAŞAYI ZİYADESİYLE MÜTEESSİR ETMİŞTİ. ŞEHİR POLİS VE ZAPTİYESİ SEFERBER EDİLMİŞ FAKAT BİR İPUCU BİLE ELE GEÇİRİLEMEMİŞTİ... CİNAYETİN İŞLENDİĞİ GALATA RIHTIMINDAKİ FİLİPİN GAZİNOSU KAPATILMIŞTI. DİĞER GAZİNO VE MEYHANELER DE SIKI BİR KONTROLA TABİ TUTULMUŞLARDI.
GALATA ZAPTİYE KUMANDANI ABDULLAH BEY SEMTİN KABADAYILARINI GÖRÜŞMEK İÇİN HUZURUNA ÇAĞIRMIŞ FAKAT LÜZUMU KADAR SERT VE MUKTEDİR OLMAYAN BU ZATIN EMİRLERİNE KULAK ASAN ÇIKMAMIŞTI...
VAZİYETİM ÇOK NAZİK SUAVİ BU CİNAYET YÜZÜNDEN SÜRÜLEBİLİRİM.
!!
ZAMAN İLERLEDİKÇE ENVER SAMİ PAŞA KÜPLERE BİNİYORDU.
TURHAN
NE BİÇİM ZAPTİYE KUMANDANI BU ?!.. ÜÇ BEŞ SERSERİYE BİLE SÖZÜNÜ GEÇİREMİYOR.
PAŞA HAZRETLERİ BANA KALIRSA BU İŞE KOMİSER OSMANI MEMUR ETMELİ. SİLİLİ ÇOK MÜKEMMELDİR.
KOMİSER OSMAN BU İŞE BÖYLECE GİRDİ... OSMANI BULMAK ÇOK GÜÇTÜ. ZİRA O GÜNLERDE İZİNLİYDİ, DURMADAN GEZİYOR, BİR YILLIK İŞ HAYATININ ACISINI ÇIKARIYORDU.. NİHAYET BİR CUMA GÜNÜ KÂĞITHANEDE...
OSMAN BEY, ŞU İKİ ADAM SİZE SESLENİYORLAR GALİBA.
FETTULLAH: OSMANIN MUAVİNİ. 1.95 BOYUNDA, SAF FAKAT ÇOK ŞANSLI BİR TİP.
KOMİSER OSMAN: ENİNE GELİŞMİŞ, OSMANLI DEVRİNİN YAKIŞIKLI ADAMI.. ZEKİ, ÇOK KUVVETLİ VE DÜRÜST BİR ADAM.
BÜTÜN BİR İSTANBUL ZABITASININ YAKALAYAMADIĞI RAUFU ELE GEÇİRMEK İÇİN BAŞKA BİR YOL SEÇMEK LÂZIM GELDİĞİNİ SEZEN OSMAN, İLK İŞ OLARAK TEBDİLİ KIYAFET EDER...
DEVAMI VAR

AYHAN, daima fırsattan istifadeyi bilen, zeki bir gençti. O kadar yakışıklı olmadığı halde kadınlar arasında muvaffakiyetiyle meşhurdu. Bu kolay muvaffakiyetler, zekâsından ileri geliyordu. O herşeyi evvelden ölçer, biçerdi. Kendisi yalnız olduğu için iki ayda bir kere pansiyon değiştirir, pansiyon sahiplerinin kadınlı kızlı olmasına dikkat ederdi. Bir hafta sonra pansiyonda gözüne kestirdiği piliç veya tavuğu ile dudak dudağa gelirdi...

Yeni pansiyonuna taşındığı zaman Ayhanın aklında yalnız bir fikir vardı, o da pansiyon sahibinin karısıydı. Bu Rum kadını beyaz teni, yüksek boyu, göğsünü ve kalçalarını kabarttıran dolgunluğiyle cidden çekici güzeldi. Ayhan bu nefis parçayı ele geçirmek istedikçe o büsbütün çekingen davranıyor, hem ümit veriyor, hem kaçıyordu.

Ateşi tepesine vurdukça madama sarılmak isteyen Ayhan bir ay emeline muvaffak olamadı, bir ay kadının peşinde beyhude dolaştı. Nihayet bir gün salonda Madam Marikayı yalnız bulunca derhal önünde diz çöktü, ve eski aşk romanlarında olduğu gibi iki elini kavuşturdu:

— Size tutkunum...

Diye uzun bir ilânı aşka başladı. Madam bunu dinledikten sonra, teessüfle:

— Ben de size karşı lâkayt değilim, dedi, fakat ne yapayım ki menfaatimle daha çok ilgilenirim! Bana fedakârlık göstermiyen bir âşıkla anlaşmak istemem.

— Ne gibi fedakârlık?

— Mantomu diktirmek için iki yüz elli liraya ihtiyacım var...

— Eğer bunu temin edersem?

— Yarın gece sabaha kadar odamda misafirim olursunuz!...

Şimdi bu parayı nereden tedarik etmeli? Ayhan bunu düşünüyordu. Ay sonu olduğu için yalnız yüz lirası kalmıştı. Pansiyon sahibi Mösyö Yorgiye müracaat etti, bir hafta sonra vermek şartiyle yüz altmış lira aldı. Ertesi gün bu parayı madama teslim ederek, Yorginin annesine misafir gitmesinden faydalanıp odasında geceledi.

Marika iki yüz elli liranın verdiği hızla, o gece Ayhan'a hayatının en ateşli saatlerini yaşattı.

Sabahleyin Ayhan, Marikanın odasından çıkarken bir aydanberi beynini yakan, göğsünü şişiren ihtirasın bir nefes gibi boşaldığını, içinde arzu namına bir şey kalmadığını gördü. Birdenbire içine iki yüz elli liranın acısı bir tortu gibi çöktü.

Bir hafta sonra pansiyonun aylık günüydü. Ayhan pansiyonun salonuna girdiği zaman Yorgi ile Marikayı bir kanapenin üstüne yanyana buldu... Selâmlaştılar. Ayhan:

— Bugün ay başı... Benim dairenin kirasını getirdim!

Diyerek iki yüz lira uzattı. Yorgi paraları saydıktan sonra nezaketle sordu:

— Galiba bugün, bir hafta evvel ödünç aldığınız yüz altmış lirayı da verecektiniz!

Ayhan, sakin bir sesle cevap verdi:

— A... Ben onu ertesi gün, madama derhal tediye ettim... Öyle değil mi madam?

Yorgi, karısına döndü:

— Öyle mi Marika?

Şaşıran Marika, tepeden tırnağa kadar kızardı. Gözleri hiddetinden yanarak:

— Evet! dedi, sana söylemeyi unuttum...

Ve kocasına konsolun gözünü işaret ederek ağlamamak için dışarı fırladı.

Ş....

*

Hararet!

Leylâ, arkadaşına anlatıyordu:

— Geçen sene bir tıbbiyeli genç ile konuşuyordum. Beni öyle hararetli bir aşk ile seviyordu ki, hep dondurmacı dükkânında randevu verirdi!

YAZISIZ!

YAZISIZ!

— Suçlu ayağa kalk!

Eski ... Türk ... Mizahı

Nasıl Konuşuruz?

Aydınlıkta göz ister!
Karanlıkta söz ister!

Bizim maksadımızı ikisi de anlatır!..
Kirpiklerini kırpar: Göz sorar gönül, hatır!

Açılır: Hiddet eder!
Süzülür: Mesudum.. Der!..
Yaslı, düşünceliysen
Bir yere dalıp gider!..

*

Aydınlıkta göz ister!
Karanlıkta söz ister!
İkisi de anlatır bizim maksadımızı!..
Göz çok şeyler bildirir, seviyorsak bir kızı:
Gözüne bakıyorsa,
Der: «Kapıldım bir yasa;
«Kız!.. Senin gözlerindir
«Bana çektiren tasa!....»

*

Dudağına bakınca,
Der: «Kız!... Otur yakınca
Mesudum bu çileği
«Sen bana bırakınca!...»
Uzun sözün kısası: Gözler çok işe yarar,
Fakat, dikkat etmezsen, çam devirir, pot kırar!..

*

İşte karanlıktayız: Ne güneş var, ne ışık!.
O genç kız yanınızda, her ikiniz de âşık!..

Başladı bir endişe:
Gözler yaramaz işe!

Karanlıkta söz ister: Konuşmalı dilimiz,
Fakat yardım etmeli dilimize elimiz:

Sağ kol olur bir kuşak,
Ağzımız başlar söze:
«Kız tenin ne yumuşak!..»
«Bakışalım göz göze!..»

*

Aydınlıkta göz ister!
Karanlıkta söz ister!

İkisi de anlatır bizim maksadımızı!..
Fakat bir şey istemez geçince ömrün hızı:

Ne fanî şeymiş, aman!
Gençliği koydunsa bul!..
Konuşuruz o zaman
Yatakta: Horul!.. Horul!.

ÇİMDİK

— Karısına elli bin liralık yüzük, kızına kırk bin liralık küpe almış...

— İnanmam... O namuslu adamdır!

Zafernâme

Şair Ziya Paşanın Âli Paşa ile arası iyi değildi. Ziya Paşa Âli Paşayı hicvetmek için meşhur zafernâmesini yazmıştı. Zafernâmenin kasidesine Âli Paşanın bendelerinden birinin, tahmisine de bir diğerinin imzasını koymuştu. Zafernâme şerhine de Âli Paşanın adamı olan zaptiye nâzırı Hüsnü Paşanın imzasını atmıştı. Hüsnü Paşa edebiyatla alâkası olan bir adam değildi. Ziya Paşanın Zafernâme şerhi) ne kendi ismini koyduğunu görünce pek telâş etti. Doğru Âli Paşanın yanına gitti:

— Paşa Hazretleri, dedi, sizi nasıl isterseniz temin edeyim ki bu Zafernâme şerhini bendeniz yazmadım, hattâ bundan hiç haberim yok!

Âli Paşa:

— Merak etmeyiniz Paşa, diye cevap verdi, siz bunu ben yazdım deseniz de kimse inanmaz!

Ağaç

Ahmet Vefik Paşa Bursada vali iken Mudanya kaymakamına emretmiş:

— Filân yerden, filân yere kadar Bursa yolunun iki tarafına ağaç dikiniz!

Ormandan sökülen fidanlar dikilmeğe başlanmış. Fakat ağaç fazla gelmiş. Paşanın işaret ettiği noktanın daha ilerisine kadar ağaç dikilmiş.

Birkaç gün sonra Ahmet Vefik Paşa tetkik için yolu geziyormuş. Söylediği yere kadar gelmiş, dikilmiş ağaçların devam ettiğini görünce yanındakilere:

— Buradan ileriye dikilen ağaçları sökünüz!

Demiş. Paşa ile beraber bulunan vilâyet erkânı şaşırmışlar:

— Vali Paşa hazretleri, Mudanya kaymakamı arzu ettiğinizden fazla ağaç diktirmiş. Daha iyi değil mi? Neye sökülmesini emrediyorsunuz?

Ahmet Vefik Paşa kaşlarını çatmış:

— Mudanya kaymakamı bu sefer söylediğimin fazlasını yaptı, gelecek defa da eksiğini yapar... Ne söylenirse onu tamam yapmaya alışsın! Demiş.

Hâlet

İkinci Mahmut, Hâlet Efendiyi idam ettirdikten sonra nedense bir aralık nâdim olmuş. Bir gün eski Galâta Mevlevihanesine gitmiş. Hâlet Efendinin mezar taşını görünce:

— Dede Efendi, bu bizim Hâlete ne dersin?

Demiş... Dede boynunu bükerek cevap vermiş:

— O da bir Hâletti, geçti efendim!

Nasıl Konuşuruz?

Aydınlıkta göz ister!
Karanlıkta söz ister!

Bizim maksadımızı ikisi de anlatır!..
Kirpiklerini kırpar: Göz sorar gönül, hatır!

Açılır: Hiddet eder!
Süzülür: Mesudum.. Der!..
Yaslı, düşünceliysen
Bir yere dalıp gider!..

*

Aydınlıkta göz ister!
Karanlıkta söz ister!
İkisi de anlatır bizim maksadımızı!..
Göz çok şeyler bildirir, seviyorsak bir kızı:
Gözüne bakıyorsa,
Der: «Kapıldım bir yasa;
«Kız!.. Senin gözlerindir
«Bana çektiren tasa!....»

*

Dudağına bakınca,
Der: «Kız!... Otur yakınca
Mesudum bu çileği
«Sen bana bırakınca!...»
Uzun sözün kısası: Gözler çok işe yarar,
Fakat, dikkat etmezsen, çam devirir, pot kırar!..

*

İşte karanlıktayız: Ne güneş var, ne ışık!.
O genç kız yanınızda, her ikiniz de âşık!..

Başladı bir endişe:
Gözler yaramaz işe!

Karanlıkta söz ister: Konuşmalı dilimiz,
Fakat yardım etmeli dilimize elimiz:

Sağ kol olur bir kuşak,
Ağzımız başlar söze:
«Kız tenin ne yumuşak!..»
«Bakışalım göz göze!..»

*

Aydınlıkta göz ister!
Karanlıkta söz ister!

İkisi de anlatır bizim maksadımızı!..
Fakat bir şey istemez geçince ömrün hızı:

Ne fanî şeymiş, aman!
Gençliği koydunsa bul!..
Konuşuruz o zaman
Yatakta: Horul!.. Horul!.

ÇİMDİK

Dünya Karikatürleri

—HAYDİ, SOFRAMIZIN NEŞESİNİ BİRAZ DAHA ARTTIRALIM...

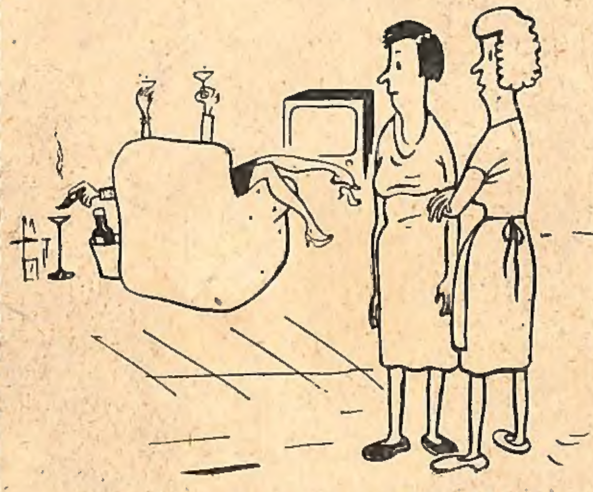

—NE YAPAYIM, BAŞKA TÜRLÜ GECELERİ EVDE DURMUYOR...

—İNSAF, İNSAF... DAHA YEMEK KİTABINI ALALI BİR AY OLMADI, BENDEN SAHANDA YUMURTA İSTİYORSUN...

—AAAA, BUNLAR BİZİM PAKETLER DEĞİL... AAAA, SEN DE KOCAM DEĞİLSİN !..

—ANNEM, BABAM EVLENMEMİZE RAZI OLDU...
—AMAN, DEME!

DÜĞÜN GECESİNDE:
—LÜTFEN DANIŞMA BÜROSUNU VERİR MİSİNİZ ?..

—BAK BAK, O GÜZEL DELİKANLI KARŞIKİ TRİBÜNDE OTURUYOR...

Yılın Beşinci ve
EN BÜYÜK ÇEKİLİŞİ:
15
APARTMAN DAİRESİ
5 ARSA
ve
1 MİLYON
liralık çeşitli para ikramiyeleri
SON PARA YATIRMA GÜNÜ
14 KASIM 1960
YAPI ve KREDİ BANKASI

Akbaba

— Kucağındaki bu şıllık nişanlın mı ?.. Ne duruyorsun, bana takdim etsene !..